

GERÇEKLER Pöstəsi

9. SAYI

SIYASAL GAZETE

100 Kuruş

BU SAYIDA :

Şadi Alkılıç : Sürgün Akşamlarında

Fidel Castro: Ölenlerin Anısı

Aşık İhsanî: Çöpçülerin Sesi

Nâzım'ın Sanat Anlayışı

TERÖR de **ULUSAL DİRENİŞ** de **BAŞLADI**

Söylesi

Sayın Okurlarımız,

GERÇEKLER POSTASI hiçbir iddia ortaya atmadan bir «önsöz ya da sunu» yazmak gereğini bile duymadan yayına başladı. Fakat kısa bir süre içinde geniş bir çevrenin desteğini kazandı.

Bugün, örneğin Anadolu'muzun en uzak köyündeki bir yurttaşımız bile abone olmaktan; **Şadi Alkalıç** gibi bir değer yazı hayatına yeniden gazetemizde başlamaktan çekinmiyorlarsa, artık yerimizi bulduk sayıyoruz kendimizi.

Bu sayıdan itibaren bir takım yenilikler göreceksiniz gazetemizde. Bilirsiniz, gerek yurt, gerekse dünya olayları günlük gazeteleri bile aşacak hızla gelişmektedir. Oysa biz, okurlarımıza vermek istediklerimizi bir ayda 14-15 sayfa içine sığdırmak zorunluğundayız. Hem de, bir ayda elimize geçen yüzlerce yazı arasından seçerek... Onbeş günde bir yayınlanmak olanaklarını araştırırken, yazı kurulumuz da çalışmalarına başlamıştır. Hiç bir karşılık gözetmeden yardımlarda bulunan yazı kurulu üyelerimize okurlarınız önünde teşekkür borçluyuz.

Ayrıca, özel sayılar yayınlamakla, belibaşlı sorunlara topluca eğilmek imkânı bulacağımıza inanıyor ve gelecek sayımızı «Köy Kalkınması»na ayırmak istiyoruz. Yardım edenler sağolsunlar.

İş söze gelince atıp tutan, eyleme gelince kaçanlara sözümüz yok değil: «Sosyalistim» diye ortaya çıkıp ta sosyalistliği bir sahte sıfat olarak taşıyanlar er geç teşhis edilecek ve bunların yeri, muhakkak ki gerçek sosyalistlerin yanında, düzeninde olmayacaktır.

Amacımız, bizi destekleyen bütün toplumlara, yazar dostlara sosyalistçe teşekkür etmektir.

Şuraya buraya yanaşmamızı isteyenlere de cevabımız var: Halkımızın yanında ve kula - çıkara kul olmanın karşısında olan her devrimci kuruluşun yanındayız: böyle kuruluşları bütün gücümüzle destekleriz: Güç ve eylem birliğine her zamankinden daha çok ihtiyacımız var.

«Sosyalist Türkiye» ülkümüzü doğru...

GERÇEKLER POSTASI

İşçi - Gençlik Dayanışması

6 ncı sayımızda, İşçi - Öğrenci dayanışma örgütünün kurulmasının zorunlu olduğunu ortaya koymuş; hiçbir gücün işçiler ve gençlik kadar aktif, fiili eyleme geçemeyeceğini belirtmiştik.

İşçi - gençlik dayanışmasının örneklerine, artık raslamakta; 28 Mayıs gününü yapılan «Açlıkla Savaş» yürüyüşü, işçi - gençlik dayanışmasının güzel bir örneğiydi. «İşçi - gençlik elele» gibi sloganların yanısıra burjuvaziye yeren bir takım sloganların da ilk defa ortaya atılması ve yapılagelenlerden ayırıcı bilinçli bir yürüyüşe işçilerin de katılması, bızce gerçek uyanışı göstermekte ve bu yürüyüşü bir dönüm noktası saydıracak kadar önemli kalmaktadır.

İşte işçi - gençlik dayanışmasının yeni bir örneği:

15 Haziran günü yapılan Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) büyük kongresinde alınan önemli kararlardan biri de, Genel Başkan Sayın Kemal Türkler'in demecinde belirtildiği gibi, «toplum sorunlarımızın çözümlenmesi demokratik sosyalist hukuk devletinin kurulması yolunda, işçi sınıfımızla emekçi halkımız yanında yer aldıklarını sevinçle izlediğimiz ilerici gençlik ve toplumu güçlerle konfederasyonun fikir ve eylem sahasında işbirliği yapmasını» kararlaştırılmış olmalarıdır.

Bu, bızce önemli bir adımdır. İşbirliğini gerçekleştirmek, sürdürmek için temsilcilerden ibaret bir örgütün kurulmasını sağlamak gerektiğine de inanıyoruz.

Amerika'yı protesto mitingi ile 8 Temmuz günü yapılan miting de bu yolda atılmış fiili adımlardır.

Aşık İhsanînin Plâkları Çıkıyor

Yürekli halk ozan Aşık İhsanî, yeni kurulan AŞKIN PLÂK müessesesinin yürekli sahibi ile anlaşmış ve en beğenilen şiirlerini okumuştur.

İlk olarak BALTA ve GELEN VAR şiirlerini okuduğu plâk piyasaya çıkacak; bunu YAKINDIR ve YAZA-CAĞIM şiirlerinin yer aldığı plâk izleyecektir.

Bu, önemli bir merhaledir.

Halk âşığının sesi evlere, semtlere, semt kahvelerine, giderek yurdun dört yanına yayılınca siz o zaman seyredin bu sese uyan halkı ve cümbüşü

Babeuf'un «Devrim yazıları» adlı eserinden dolayı açılan davasının duruşmasında Aziz Nesin, Sabahattin Eyüboğlu ve Vedat Günyol görülmüyorlar. Bu davâ da beraetle sonuçlanmış ve 200 yıl önce ölen Babeuf'un de yargılanması bütün dünyayı güldürmüştür.

Aziz Nesin Adliyeye Verildi

«Tevkifler yapıldı, tevkifler yapılacak» gibi yayınlar, başlayan terörün doğal sonucu oluyordu. Tevkiflere başlanırken de, önce «topun ağzındaki» birkaç sosyalist yazarın tutuklanması âdet olmuştur.

6/7 Eylül olaylarından sonra ilk götürülen Aziz Nesin'di. AP iktidarının aklına bazı tevkifler yapıp solcuları sindirmek (!) gelince de Orhan Kemal ve İhsanî tevkif edilmişlerdi.

İşte yine Aziz Nesin'in yakasına yapıştılar. Sabahın yedisinde evinden alıp ertesi gün saat üçte savcılıkta sorgusu yapılmaya değin Emniyet müdürlüğünde sorguya çekildi ve küfürlere maruz kaldı. Savcılık, ille de tevkif istiyordu: 7. Sulh Ceza Mahkemesinin serbest bırakma kararına üst mahkemede itiraz etti ama Türk yargıcının adaleti sayesinde, istediğini elde edemedi.

Aziz Nesin'in suçu ise, Basın Kanununun 31 inci maddesine aykırı olarak bazı yayınları yurda sokmaktı! Bu konuyla ilgili olarak (Aydınlığın içinden) sütununa bakalım.

GELECEK SAYIDA :

Öğretmen İlhan Alkan'ın beraet kararı yayımlanacaktır. Partizan baskılarının komikliğini ve iflâsını bu karar pek güzel belirtmektedir.

Çöpçülerin Sesi

Ne kaldı be, Belediye başkanı,
Sana bir ders vermemize ne kaldı?
Senin o cop ile vuran kanunsuz
Ellerini kırmamıza ne kaldı?

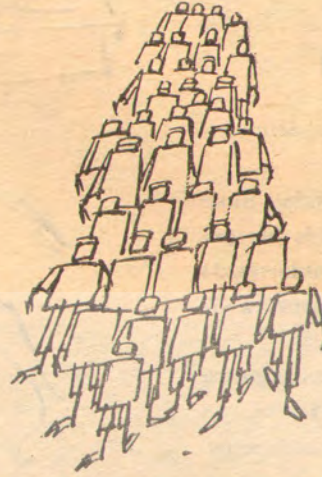
Çalıştık, eyledik şu kadar sene,
Bir dilim ekmeğe muhtacız gene,
Seni yüksek adaletin önüne
Sürüm sürüm sürmemize ne kaldı,

Kimimiz tırnaktan, kimimiz candan
Kopup geldik herbirimiz bir yandan
Senden vede senin gibi olandan
Bir bir hesap sormamıza ne kaldı?

İstanbul, Ankara yürü ha yürü
Süpürge peşinde ömrünü sürü,
Yüzümüze savurduğun küfürü
Suratına vurmamıza ne kaldı?

Arala, kapalı gözünü uyan
Az değil çoğaldı bizleri duyan
Belirtisi ucun ucun başlayan
Gerçek bir gün görmemize ne kaldı?

Âşık İhsanî

Hep böyle olur. Hep, eller gider Mersine, biz gideriz tersine. Bence çektiğimiz biraz da bunun elinden. Bir türlü, neden bu huyumuzu değiştiremiyoruz? Neyimiz eksik ki? Bir şeyler var, bizim bilmediğimiz bir şeyler var.

Bu eksik yönümüzü bulmak, bu kötü huyumuzdan sıyrılmak gerek. Bir sıyrılabilesek, gerisi kolay..

Ben düşünüyorum ki, bu işler, kötü işler kültürsüzlüğümüzün başı altından çıkması? Bakın bu olabilir gibime geliyor. Gerçek bir kültürün eksikliğinden çıkması! Ne dersiniz? Ben bu işten çok şüpheleniyorum. Batı, batı, dedikleri nedir biliyor musunuz? Bir tutam kültürle, biraz makine Bir de düşünce namusu.. Bu düşünce namusu dedikleri de epeyce önemli bir iş olsa gerek.

Bence, batı batı, dedikleri, düşünce namusuyla başlar, onunla biter.

Düşünce namusunun bitmediği, gelişmediği yerde, hiç bir iyilik bitmez, gelişemez. İşte görüyorsunuz. Bir türlü de gelişmiyor. İyilikler boy atamıyor. Bu, kötülükleri de şuna buna yüklüyoruz. Düşünce namusu olmayan yerde, bir daha söylüyorum, hiç bir iyilik bitemez. Kimsenin günahı yok kötülüklerimizde. Ne onun, ne de bunun. Bir tek şeyin günahını çekiyoruz. Düşünce namusunun olmayışının günahıdır.

Düşünce namusu da nedir ki, nasıl olur? Gökten mi düşer? Yerden biter mi ki?

Ne yerden biter, ne de gökten düşer. İlk işareti insanlardadır.

Bir kültüre varmak, bir olgunluğa varmak, diye bir şey vardır.

Bir kültüre varmış, bir olgunluğa erişmiş kimseler, evlâd-ü eyâl için değil, karın için değil, şunun için, bunun için değil, kafalarının içindeki için yaşarlar. Yalnız onun emriyle hayatlarına yön verirler. Kafalarının içindekinden başkası için tırnaklarını bile kesip atmazlar.

Bizim Anadolu'da bir söz vardır: Namus,

bostan tarlasında bitmez, derler.

Düşünce namusu, kültürün tarlasında biter, Olgun insan, kültürlü insan, kendisi için yaşayan insan değildir. Düşünceleri için, düşüncesinin namusu için yaşayan insandır.

Ve düşünce adamları, çok inanmış adamlardır. Düşüncenin değerini yalnız onlar bilirler, demiştim bir yazımda.

Sonradan şu aklıma geldi. Mevlâna var ya, şu koca Mevlâna, çok inanmış bir ulu kişiydi. Hepimiz biliyoruz. Sağlam bir düşüncenin adamıydı. Düşüncenin değerini çok iyi biliyordu. Düşünce uğruna verilemeyecek hiç bir şey olmayacağını çok iyi biliyordu. Demiştik ki, yalnız düşüncenin değerini bilenlerdir ki, öteki düşüncelere saygı duyarlar. Mevlâna da öyleydi. İnanmış Mevlâna diyordu ki, kim olursanız olun, gavur olun, şu olun, bu olun, gelin bana, diyordu. Kapım hepinize, bütün insanlara, hepinize açıktır, diyordu. İşte bu çağrı, onun düşüncesine inanımdan geliyordu. Düşüncesinin namusundan geliyordu. Düşüncenin kadrini bilmekten geliyordu. Düşünemiyenlerdir ki, düşünceye düşmandırlar, bütün felâket de burada başlıyor.

İşin başı, sağlam bir kültür, sağlam bir kültürden düşünce namusuna varılır. Düşünce namusu olmayan kişi, kültürlü değildir. Bir

(Devamı 15. sayfada)

Her işin başı

— Yaşar Kemal —

VRHAN

ULUSAL DİRENİŞ

“Emperyalizm kanlı elini Ata'ya uzatmasın,,

Masmavi boğaz sularını leş heyülâsiyla kirleter. Amerikan filosu, muhakkak ki işgal altındaki mütareke İstanbulunu hatırlatmaktadır.

Dostluk maskesiyle en kutsai yerlerimize kadar giren Amerika hıların, Taksim'deki Atatürk abidi-

ları bildirilerde şöyle demişlerdir:

Alçakça içimize sokulan Amerikan altıncı filosu ikide bir pervasızca bağımsızlık haklarımızı alay edercesine limanlarımıza girmektedir.

Amerikanın bağımsızlığımızı gölgeleyici düşmanca davranışlarına tahammülümüz kalmamıştır.

Amerikanın bu tutumunu protesto için altıncı filo kumandanının Taksim anıtına bıraktığı çelenk, senin menfaatlerini herşeyin üstünde tutan gençlik tarafından yakılmıştır.

Kalkınma savaşı veren her ülkenin karşısına çıkan Amerikanın bu alçakça tutumuna direnmek ve onların birgün uşaklarıyla birlikte bu topraklardan atılacaklarını haykırmak için düzenlenen mitinge katılmak milli bir görevdir.»

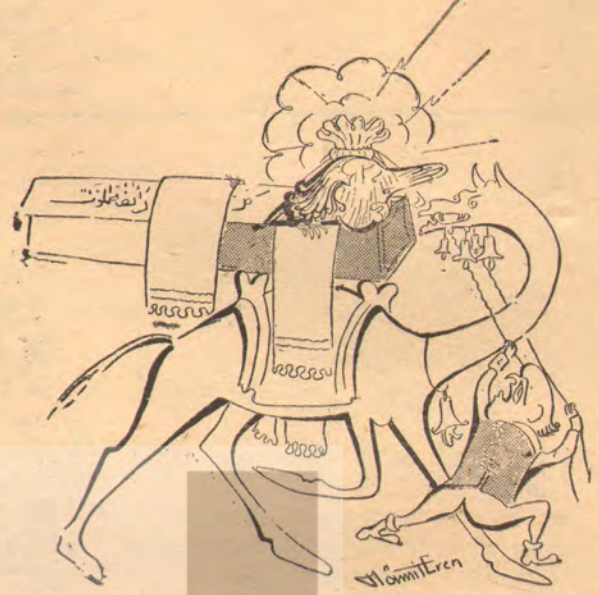
İstanbul'da bulunan Amerika-başlatılan tepkiye halk ta katılırlere karşı gençler tarafından mış; Beyoğlunda yer yer olaylar meydana gelmiştir. Gece, sarhoş Amerikalı askerler nara atıp dolaşırken İstanbul valisi Vefa Peyraz da, Emniyet Müdürü ve

desine çelenk koymak bahanesiyle, Ata'ya kadar uzanarak propa-gandalarını yapmaları, elbetteki onların kirlî amaçlarını bilen toplu-cu aydınların tepkisiyle karşılaşacaktı ve karşılaşmıştır da:

6. Filo kumandanının koyduğu çelenk, toplum polisi tarafından korunmasına rağmen, gençlik kuruluşları mensupları tarafından yakılmıştır.

Toplum polisi, gençleri kovalamış; cop ve yumruk darbeleriyle, küfrederek götürmüştür. Böylece Amerikan aleyhtarı gösteriler de başlamış; gençler Anıta «Emperyalizm kanlı elini Ata'ya uzatmasın» yazılı bir çelenk koymuşlarsa da bu çelenk kaldırılmıştır. Gençlik kuruluşları toplum polisinin Amerika'yı koruduğu sonucuna giderken ve çeşitli bildiriler yayımlarken, götürülen dört genç de nezarete tutuluyor; dövülüyor ve Müdür yardımcılarında Yaşar Okçouğlu'nun küfürlerine maruz kalıyorlardı.

Üniversiteli gençler bir miting yaparak Amerika'yı protesto etmek istemişler ve dağıttı!

Sandıktan çıkan: «— Sağ'ken ben de aynı yollardan giderdim.»

bütün şube müdürleriyle şehri dolaşıyordu. Peyraz'ın elindeki telsizle polis birliklerine «sokaklarda nara atıp başıboş dolaşanlara müdahale edilecektir.» şeklinde emirler verdiği sırada oluyordu bu ve Amerikalılar değil, İstanbullular karakola götürülüyordu.

İşçi - gençlik dayanışması ile yapılan miting, gerçek bir uyanışın ve gerçek bir ulusal direniş hareketinin başladığını gösteriyordu. Oysa, aynı gece, T. Millî Gençlik Teşkilâtı Başkanı Alp

Kuran ve bazı öğrenci kuruluşları mensupları, bir tertip sonucu Emniyete götürülüp dövülmüşler ve küfürlerle maruz kalmışlardır.

Ustelik, polise mukavemet ettikleri jiddiysıyla adliyeye de verilmemişler, fakat erdemli Türk yaragıcı tarafından serbest bırakılmışlar, Alp Kuran ve üniversiteli gençler kendilerini döven toplum polisi hakkında davâ açmışlardır.

Böylece teröründe ulusal direnişin de başladığı kesinlikle anlaşılıyordu.

SİPŞEK

NEREDESİN
TURŞUCU HURŞİT !.

Gazetelerin çoğunda ilginç bir haber okuduk.

— «Devrim Diyanet sitesi cami yaptırma derneğinin kongresinde delegeler derneğin adını değiştirerek alkollar arasında (Devrim) kelimesini atverdiler.»

Gazetelerin haberleri şöyle devam ediyor:

— Hemde bu olay kapısında Büyük Atatürk'ün (Hayatta en hakiki mürşit ilimdir) cümlesi yazılı Dil Tarih Coğrafya Fakültesi konferans salonunda geçiyordu!..»

Bu sivri akıllılar, oldu olacak kapıdaki Ata'nın cümlesini de şöyle değiştirdiler:

— «Hayatta en hakiki mürşit Turşucu Hurşittir!..»

Yıldırım Yelinciler

HALKIN GERÇEK TEMSİLCİSİ ve TERÖRE DOĞRU

Devrimci cephenin meclis-
teki sözcüsü ve halkın gerçek
temsilcisi Çetin Altan'ın dokunulmazlığını kaldırmak için
yapılan Anayasa dışı çalışma-
lara karşı devrimci güçlerin
tepkileri sert olmuştur. Özel-
likle 8 Temmuz günü İstanbul
da yapılan miting, işçi genç-
lik dayanışmasının güzel bir
örneği idi ve çıkarıcı çevrele-
rin yüreğine korku salacak
nitelik ve nicelikteydi.

Gerçekten de, Çetin Altan'
ın dokunulmazlığını kaldır-
mak için birkaç ay önce başla-
yan perde ardındaki çabalar,
meclis komisyonundaki AP'li-
lerin gayretleri ile pekiştirilin-
ce, karşı sayfada kısaca değin-
ilen **törere** doğru gidildiği
açıkça görülmüştür.

Ama, devrimci cephenin
tepkisi, başlayan terörün ulu-
sal direnişi pekiştirmekte ol-
duğunu gösteriyordu yalnız-
ca mutlu günlere gideceğimi-
ze inancımızı artırıyordu.

TEKZİP

Bir süredenberi gazetelerde
oğlumun sandıktan çıktığına
dair bazı haberler çıkmaya baş-
ladı. Bu konuda en yetkili kişi
olarak oğlumun sandıktan çık-
mamış olduğunu kesinlikle açık-
larım.

Anası

SÜRGÜN AKŞAMLARINDA

— Torunlarım —

Şadi Alkılıç

Yağmur yağıyor.. yağmur
Bu kederli Sivas akşamında..
Gönül pencereamin camında,
Bu kederli Sivas akşamında

Bir dal gibiyim, yaprakları dökülmüş,
Bir dal gibiyim.. kopmuş ağacından;
Rüzgârların attığı bir dal,
Bu kederli Sivas akşamında

Bu küskün doğa ortasında
Ayrıhklarla dolu kalbim umutlu ve küs-
kün
Cihanlarla dolu kalbim mutlu ve küskün
Bu kederli Sivas akşamında
Yağmur yağıyor gönül pencereamin camın-
da.

Öz vatanımda, bu üçüncü sürgün...
Ne inancımı söndürebildiler,

Ne de korkutabildiler bir gün.
İkinci sürgünde hasta bıraktım oğlumu,
Uzak bozkırlar, dağlar.. nehirler aldı beni
Bir hain gibi işte diyar diyar sürdüler
Böyle vatan seveni.. böyle insan seveni!..
Haydarpaşa'da ağhya kaldı gencecik ka-
rım

Anam öldü, ben

ikinci sürgündeyken.

Bu sefer ardından el salladı torunlarım.

İşte, böyle, ölesiye sevdi bu vatanı dede-
niz...

Şimdi akşamlar ağlıyor: umutlu ve sessiz
Akşamlar ağlıyor gönül pencereamin ca-
mında,

Bu kederli Sivas akşamında...

30 Mart 1965 Sivas

Vur Abasıza
M. Samim Akay

SEVSİNLER PROFESÖRÜ

Bilmem nereli bir profesör, Tarih ön-
cesi yaşamış bir hayvan türünün nasıl bes-
lendiğini tesbit için Asyada geziye çık-
mış...

Bu profesör Asyada geziye çıkmış-
ken, Türkiye'den başlayarak bütün geri-
kalmış ülke halklarının nasıl yaşadıklarını
meydana çıkarabiliyor mu? işte mesele
burada...

Tabii sonuç adamı çıldırtmazsa...

P A Y E

İlhan Selçuk Cumhuriyet Gazetesin-
deki «Tütün Oyunu» adlı bir yazısında
Türkiye'de tütün üzerine oynanan oyunu
üreticinin sırtından nasıl milyonlar vurul-
duğunu rakkam rakkam dile getiren nefis
bir yazı yazmış... Yüz tütün ihracatçısı-
nın ortalama yıllık kâr oranı 231 milyon
408.640 lira iken 227 bin ekici aileye
611.068.440 lira düştüğünü belirterek so-
nucu ağır bir dille yeriyor...

İlhan Selçuk'un kullandığı o ağır ke-
limeler, o işi yapanların payesidir.

KAPALI YER KALMADI

Bir tütün tüccarı, yılda 2 milyon
314.86 lira kazanmasına karşılık tütünün
meydana getiren üreticinin yıllık kârı 223
lira imiş.

Bazı milletvekilleri bu rakamlara da-
yanarak meclis tahkikatı açılmasını iste-
mişler...

Bu tahkikat açılır mı, açılmaz mı bil-
meyiz...

Bildiğimiz ekicinin kapalı yeri kalma-
dığıdır.

KISASA KISAS

Amerika'da sarhoşluğun suç sayılma-
ması için bir kanun teklifi hazırlanmış...

Genel Kurul toplantılarının yapıldığı
şu sıralarda Amerika'nın İsrail'i tuttuğu
açık açık anlaşılıyor.

SEBEP AYNI

Din adamları Yahudilerin eline düşen
Kudüsü kurtarmak için halkı «niyaz oru-
cuna» davet edeceklermiş...

Bütün az gelişmiş ülkelerin başına
gelenler oruç yüzünden değil mi?

türlü- çesitli

Evet Türlü - Çesitli

Ben türlüyü severim. Çesidi de severim. Çesitli türlü ile türlülü çeside bayılır ve ancak Sütlüman'ın bir konuşmasını duyarsam ayılırım. Çesit çeşit türlüye ve türlü türlü çeside gelince, ona bayıldım mı bir daha ayılmak bilmem. Fakat çesitli türlü ile türlülü çesidi birbirine karıştırmaktan da büyük ve türlü çesitli zevkler duyuram.

Bunu böylece açıkladıktan sonra esasa gelelim: Bir süredir «türlü çesitli» lâfı ortaya atıldı ve hemen bütün yazarlarımız (şayet yazar sayılırsam, ben hariç) bu lâfı türlü çesitli şekillerde makaraya aldılar. Oysa, bunun hiç de makaraya alınacak yanı yok, çünkü bu «türlü çesitli» durum bugün bütün yaşantımıza hâkimdir. Örneğin, saygıdeğer kompradorlarımız türlü çesitli dalâvereler çevirir. Emperyalistler yurdumuzda türlü çesitli oyunlar döndürerek istedikleri gibi at koştururlar. Amerika ile aramızda türlü çesitli ve de ikili antlaşmalar (yazılı ve sözlü ve de engel ve bütünlemeli) vardır. Bakanlarımız ve bakmayanlarımız ve bakıp da görmeyenlerimiz, her türlü çesitli fırsatta türlü çesitli iç ve dış seyahatler yaparlar (Bu konuda rekor çağlayan çocuğu İhsan Sabri'dedir, Allah bağışlasın.) Yabancı ülkelere inceleme gezisine çıkıp da kaybolan uzman heyetlerimiz türlü çesitlidir. Amerika'lıların yurdumuza soktukları kaçak eşya türlü çesitlidir. Meclisimizdeki partiler türlü çesitli görünüyorsa da, bir teklinin dışında hepsi aynı şeydir. Ancak politikacılarımız türlü çesitlidir. İşçilerinde tabanca çekip yumruk atanından tutun da sevgilisine gazel düzenleyenine kadar her türlü çesitli bulunur.

Gazetelerimizin türlü çesitli olduğunu söylemek yersizdir. Bereket ki eli bayraklı Zürriyet gazetesi bütün bu türlü çesitli gazeteleri kendi elinde toplayıp türlü çesitli olmaktan kurtarma yoluna girmiştir.

Kısacası toplum olarak da, birey olarak da türlü çesitliyiz biz. Toplum konusunda türlü çesitli olduğumuzu ispatlayan bir yığın örneği yukarıda sıraladık. Birey olarak ise bir tek örnek vermemiz yeter sanırız! Örneğin bizim türlü çesitli Sütlümanlarımız vardır. Tabii başta Başbakan Sütlüman bey gelir. Sonra Morison Sütlüman'ımız vardır. Onu Hazreti Sütlüman, üstü açık köyden Sütlümanoğlu Sütlüman, Berbat Sütlüman, Tahtakaleli Sütlüman, ve de Sütlüman Bacanak izler!

Demek ki ne dedik, biz arkadaşlar? Türlü çesitlerimiz çoktur dedik. Dedik mi, dedik. Öyle ise ne yapacağız? Va mı işin başka türlü çesitli bir izah tarzı?

ANGIN

Toplumun içinden : Ahtapotun Kolları

Oğuz KOYUTÜRK

Adamın karısı öldü. Kırksekiz saat dolaşarak temin ettiği kan şişeleri elinde, «Oralara Allah düşmanını düşürmesin» diyor. «Paran olmasa bu böyle! Ellerini sürmezler bir şeye. Git getir derler. Bağırurlar, çağırurlar... Sonra hastayı taburcu ederler, köyüne gönderirler! Artık işin Allah'a kalmıştır. Kimse ilgilenmez seninle. Aramaz, sormaz! İşte bizimki de öyle oldu. Kan olmayınca ameliyat da olmuyor. Elimize bir pusula verip, haydi git getir dediler. Getiremeyince, al hastanı diye yol gösterirler. Getirince ameliyat ederiz. Ama hasta bekler mi? Gitti zavallı. Kan bulana dek gitti.»

Sonra kırkı şişeleri. Okkalı bir küfür savurdu. «Bunlar dedi. Asker kanları. Yani köylümün kanları. Kızılay bir banka kurmuş, bunları bedavaya alıyormuş! Açıkcası dileniyormuş. Askerimden dileniyormuş. O hep veren şuya bulgur yiyen köylümden madalyalar takarak dileniyormuş! Sonra aynı köylüme satıyormuş. Yani iki taraflı kazık. İki taraflı talan! Bizim karı böyle gitti işte. Dakkasında para bulamadık, kan satın alamadık...» Kırılan şişe den akan kan caddeyi ala boyamıştı. Etrafına adamlar, çocuklar birikmişti. Bakıyorlardı. Sadece bomboş gözlerle ve merakla bakıyorlardı. Adam birden silkindi, sonra saçlarını, alınını ovuşturdu. Yürüdü yürüdü ve kaldırımın kenarına çöktü. Ağlıyordu. Gözleri kapalı ağlıyordu. Bir den vücudu titremeye başladı. Gözleri açıldı. Papuçları kan içinde kalmıştı, aldırılmıyordu. Kalabalığa, gü-lüşlere bile aldırılmıyordu. Bağırarak, «Bunlar dedi. Belki de benim köylümün kanları. Mehmet'in kanları... Oysaki severdi Mehmet bizim kadını. Ona ana derdi. Suyunu taşırdı, çahısını çarpısını toplardı. Ama bizi böyle bırakmadılar ki. Araya girenler oldu. Ve her şey bitti işte. Fatma gitti. Mehmet'in kanı gitti. Ben gittim. Çocuklarım gitti. Ama gitmiyen bir şey vardı. Para... Bu kanların parası. Şimdi Hiltonlarda Mehmetlerin, Fatmaların bedeline balolar veriliyormuş...» Yeniden avağa kalkmıştı. Sallanıyordu. Eli-

ni cebine attı, yırtık bir kâğıt parçası çıkardı. Kimseye aldırılmıyordu. Bağırarak, «Bunları herkese okuyacağım dedi. Dövseler de, öldürseler de okuyacağım.» Ağlamaklı, titrek bir sesi vardı. «Ciddi bir AP. İİ Balosu,» Gözünü kırpmadan, soluk almadan okuyordu.» AP. nin Hilton'daki balosunda beşyüzlü kişi, yedibin liralık içki içti. Yirmibeşbin liralık yemek yedi. Dışarda kar yağarken, misafirler sıcak salonlarda, Yirmibeş tane buzdan yapılmış kırat'ın süslediği tepsilerdeki dondurmalar ile serinledi. On buçuktan saat yaruma kadar çesitli numaraları seyretti, son dakikada daha önceden angaje edilen «Oryantal» dansın iptal edilmesine memnun oldu ama, saat ikiye kadar da oradan ayrılmadı. Hemen herkes bu balonun arzu ettikleri dozda «Ciddi» olduğunda hemfikirdi...»

Ama, adam okuduklarının sonunu getiremedi. Kalabalığın içinden belediye memurları ve polisler çıktı. İriyarı, izbandut gibi şeylerdi bunlar. Çullandılar üstüne adamın. Yaka paça götürdüler. Sonra her kafadan bir ses çıkmaya başladı. Kimisi, «Deli, aklını kaçırmış» diyordu... Kalabalık böyledir bizde. Çünkü görmediği, anlamadığı şeyler dir bunlar. O sadece bir kalabalıktır işte. Bugün onu götürdüler. Yarın başkalarını götürecekler. Hep götürecekler. Aynı kalabalık onlara da, «Deli yahut kaçığın biri» diyecek. Yerdeki kan izlerine bakacak ve Mehmetleri, Fatmaları masal gibi dinliyecek. Çünkü öyle şartlandırılmış, öyle yetiştirilmişler. Yıllardan beri bu böyle. Bir ahtapot gelmiş, üstlerine çökmüş. Bundan kurtulmuş, baş kaldırırsın yok. O çok güçlü. Çok kuvvetli. İnsanların sadece bedenlerini değil, düşüncelerini de yemiş bitirmiş, kendilerine kul köle yapmış. Ama bir an geldi, yılların peşinden ahtapot'da bir sarsıntı, bir aksama oldu. Biraz yan yatmak, altındaki rahat ettirmek, soluk aldırılmak istiyordu. Halk bunu bilme se de kendi çıkarı için istiyordu. Ama ahtapot başına buyruk değildi-

(Devamı 14. sayfada)

İşçi Örgütleri Arasındaki Çatışmanın Temel Nedenleri

III

Kemal SÜLKER

Yıllar geçtikçe işçi ihtiyaçları ve işçilerin ilgilenmesi gereken konular da artmıştır. Örnekler verelim:

İşçilere tasarruf bonusu yükletilmiştir. İşçiler Tasarruf Bonolarının kaldırılmasını istemektedir; Türk - İş de bu isteğin sözcüsü olmaktadır. Fakat hâlâ tasarruf bonoları kaldırılamamıştır.

İşçiler, geçim indirimi miktarını yükselten bir yasa çıkarılmasını istemişlerdir. Böyle bir yasa, istenen rakamın altında bile olsa kabul edilmemiştir. Fakat AP. iktidarı ve Türk - İş'in Yönetim Kurulu üyesi milletvekilleri ve milletvekil; Türk - İş Başkanvekili, işçilerin yararına olan bu yasanın ertelenmesine oy vermişlerdir. Oysa Türk - İş, görünürde, işçi ücretlerinin vergilendirilmesinde, asgarî geçim indiriminin yükseltilmesinden yanaydı. Bu isteği gerçekleştirebilmiş midir? Bu isteğine karşı oy kullanan sendikacılar hakkında disiplin yoluna başvurulmuş mudur?

Hemen söyleyelim ki: Hayır!

275 sayılı kanunun değiştirilmesi için bir rapor hazırlanmıştır. Bu rapora uygun değişikliklerin Parlamentodan geçebileceğine inanmakta mıdır?

440 sayılı kanuna uygun bir tüzük çıkarılmış mıdır? Bütün iktisadî devlet teşekküllerinde, bu teşekküllerin yönetim kurullarında işçi üye bulundurulabilmiş midir?

657 sayılı yasa, Anayasada öngörülen personel reformunu gerçekleştirecek nitelikte çıkarılabilmiş midir

Çalışma Bakanlığı teşkilât kanunu Türk - İş'in isteklerine uygun duruma getirilebilmiş midir?

Sosyal Sigortalar Kanunu, Türk - İş'in görüşlerine uygun biçimde mi çıkarılmıştır:

Ne yazık ki bunlara da «hayır, hayır!» karşılığını vereceklerdir.

Hele, son derece önemli olan Kalkınma Planı, acaba Türk - İş'in istediğini açıkladığı stratejiye uygun mudur ve işçiler planın hazırlanmasında söz ve karar sahibi olabilmişler midir, Kalkınma planı ile ilgili Plânlama Konseyi var mıdır, bu Konseyde işçi sendikalarının yetkilileri söz ve karar sahibi midirler? Hele, hele kalkınmanın yükü işçilerin omuzlarında mıdır, işverenlerin, varlıkların ve toprak ağalarının omuzlarında mıdır?

Bütün bu soruların karşılığı da «işçilerin isteklerine uygun bir yönetim ve iş-

leyiş olmamıştır» dan başka bir şey olmaz. O halde, Partiler Üstü Politikaının başarısı nerededir? Başarı, isteklerin elde edilmesine denir. Bu açık istekler gerçekleştirilemediğine göre başarı, açıklanmayan bir isteği mi ifade ediyordu? Yani işçilerin politik bilinçten yoksun bırakılması ve bozuk düzenin sürdürülmesi için işçilerin oyalanması, ona hoş gelen lâfları söyleyip, temelde yine bozuk düzenin sürdürülmesine yardım eden bir aldatmanın pekiştirilmesi midir?

Partiler üstü politikaının başarısı 9 milletvekilinin seçtirilmemesi ise, hemen hatırlatalım ki, istenmeyenlerin tümü seçilmeseydi bile, egemen sınıfların çıkarına çalışan partiler kadrolarında bu 9 kişiye rahmet ekutacak nitelikte çok 9 kişi vardır. Kaldı ki, 9 lardan 3'ü Meclistedir. 6 sının seçilmemesi de Türk - İş'in kampanyasından çok, parti içi çekişmeler yüzündendir. Çünkü Türk - İş'in seçilmelerine razı olduğu bir çok milletvekili, son seçimlerde ya adaylığı, ya da milletvekilliği kaybetmiştir. Demek ki, seçtirmeme kampanyası bile başarı değildir. Ashında bu seçtirmeme kampanyası da ayrı bir güldürü konusudur ya!

Türk - İş, bugünkü tutumuyla o kadar işveren ağız kullanmaktadır ki, bu her alanda kendini göstermiştir. Son bildirisinde bile yine şöyle bir deyim var:

«Siyasî partilerimizi memleket meselelerini politik istismar konusu yapmama-ya, kısır çekişmeleri bir yana bırakmaya çağırırız.»

Unutulmak isteniyor ki, siyasî partiler, memleket meselelerinde belli bir programa, belli bir anlayışa göre hareket ederler ve her konuyu kendi program ve kararları açısından değerlendirirler. Bu bakımdan memleket meselelerini ayrı ayrı ele almaları bir «politik istismar» değildir. Bu deyim, sermaye çevrelerinin halk zararına işlettikleri politikayı açığa vuranlara karşı kullandıkları bir yuvarlak terkid deyimidir. Sonra Türk - İş bu görüşüyle de çelişi hâlinededir:

Türk - İş, 21 Haziran 1962 de Mecliste temsil edilen parti başkanlarına gönderdiği «sert ikaz» da şunları ileri sürüyordu:

«Bu milletin hepsi birbirinden âcîl, hepsi de bir an evvel yapılması gereken bir yığın işleri varken, eski alışkanlıklarımızdan kurtulmayarak bugünkü tutum ve

davranışlarımız milletimizi her gün, biraz daha sefalet ve rejim-hergün biraz daha çıkmaza götürdüğünün adeta farkında değilsiniz.»

Türk - İş İcra Heyetinin bu mektubuya ilgili olarak politik hayatın görünüşü, Türk - İş Genel Kurulunca Bursada (27 Ocak 1964) şöyle çizilmmişti:

«Siyasî hayatımızın bugünkü manzarası, hepimizin bildiği gibi iç açıcı değildir. Siyasî partilerimiz, yeni Anayasa düzeninin gerektirdiği, hamleci ve reformcu zihniyete intibak edememişlerdir. Bunda, Parlatonun belli sosyal gurupların temsilcilerinden teşekkül etmesinin, işçilerimizin parlamentoda temsil edilmemesinin payı büyüktür.»

Gelin görün ki Türk - İş, parlamentonun 1962 yapısını tenkid eder ve 1962 parlamentosunda temsil edilen partileri yeni Anayasa düzenine uygun hamleci ve reformcu biçimde olmamakla suçlarken 1965 seçimlerinde, bu görüşüne uygun bir fırsatı hiçe saymıştır. İşçilerin parlamentoda temsili- Çünkü Türkiye İşçi Partisi milletvekili seçimlerine girmiştir. Ne acıdır ki, Türk - İş, bu görüşüne aykırı olarak seçimlerden önce TİP'in seçimlere girmesini önleyici çabalara kalkışmış, heryerde TİP'i suçlayıcı ithamlarda bulunmuş buna karşılık «belli sosyal gurupların temsilcilerinden teşekkül eden» eski parlamentodaki çoğunluk partilerinin yeniden aynı «sosyal gurupların çoğunluğunu» sağlayarak zafer kazanmalarına yardım etmiştir.

Türk - İş'in şu inancı, 1965 seçimlerin de ve bugüne dek sürdürdüğü tutumuna göre havada kalmıştır:

«Memleketimizin ancak işçilerimizin nasırlı ellerinde yükseleceğine ve çağdaş uygarlık seviyesine ulaşacağına inanıyoruz.» (Bursa Kongresine sunulan rapor, S. 61) Ama Türk - İş, «nasırlı eller meclise!» diyen ve «Anayasanın eksiksiz, tasamam uygulanması» amacını programına alan Türkiye İşçi Partisinden yana olmuştur.

Türk - İş, 3 Mart Bildirisinde şöyle demiştir:

«Siyasî partilerimiz toplumu bir an önce kalkındırmak amacı taşıdıklarını her zaman ve her yerde söylemekte, ilân etmektedirler. Bu sözleri söyleyenlerin, bu konuda samimî olup olmadıkları, Sosyal ve ekonomik tedbirlerin alınması sırasındaki davranışlarından belli olacaktır.»

Doğru! O halde, 1965 seçimlerinden sonra teşekkül eden parlatonun 1967 malî yılı başına kadar geçen hayatında:

a) İşçileri doğrudan doğruya ilgilen-diren,

b) İşçileri dolaylı olarak ilgilendiren,

(Devamı 15. sayfada)

AYDINLIĞIN içinden

ALPAY KABACALI

Basında Sansür Var mı?

Ülkemizde «aydın kırımı» yada «aydın kıyımı» olduğu kadar (1), «çağdaş bilim ve gerçekleri aksettiren toplumsal yayınların okunmaması ve yığınların bir soygun düzenine uygun biçimde bırakılması amacına erişmek için başvurulan fiili saptırmalar (2)» da var. Bunlar kitap toplatmak (3), özel kitaplıklarda bazı kitapları bulundurmanın suç olduğu empoze etmek (4) ve Basın Kanununun 31 inci maddesine göre (yabancı memleketlerde çıkan bazı eserlerin Türkiye'ye sokulmasını veya dağıtılmasını men için) verilen yasakla karardır. Bu yazıda, 31 inci maddeye göre verilen yasaklama kararları ve özellikle Bakanlar Kurulunun 29.6.1953 tarihli, 4/1044 sayılı **sansür** kararı üzerinde durulacaktır.

Anayasanın 24 üncü maddesine dayanılarak (Türkiyede yayımlanan kitap ve broşürler, 22 nci maddenin 5 inci fıkrası hükümleri dışında, toplatılmaz) «toplatma»nın ancak «Türkiyede yayımlanan kitap ve broşürler için» kabul edildiği ileri sürülebilir de, Anayasa Mahkemesi, Basın Kanununun 31 inci maddesini Anayasaya aykırı bulmamıştır (5). Demek ki bu rada, «Anayasanın lâfzî ile sistemi ve ruhu arasında bir ihtilâf ortaya çıkmaktadır.» Bu ihtilâfın giderilmesi «ya Anayasa metninden «Türkiyede yayımlanan» kısmının çıkarılması ile hükme genel kapsam verilmesi, yani Anayasanın tadili; veya, Anayasa Mahkemesi maalesef 31 inci maddenin iptal talebini reddettiği için T.B.M. M. nin yapacağı geniş **Anayasa yorumu** ile, kanunlardaki bu tip toplatma hükümlerini, Anayasanın genel teminatı dairesinde değiştirmesi ve Anayasa mahkemesinin de ileride bu yorumu benimseyen karar vermesi ile mümkündür ve gereklidir (6).»

Gerçekten, Basın Kanununun 31 inci maddesine göre verilen kararların hiç bir mantıklı nedene, özellikle Anayasanın 22/III üncü maddesinde belirtilen ve önleyici zabta tedbiri niteliğinde olan nedenlere dayanmadığı görülmektedir. CHP koalisyonunun bakanlar kurulu üyelerinden Bülent Ecevit, kabinesinin düşürülmesinden sonra, bu kararların nasıl alındığını Milliyet gazetesinde açıklamıştı.

Millî Eğitim Bakanlığında bir takım sorumsuz sorumlular tarafından hazırlanıp Bakanlar kuruluna getirilen «yasak yayınlar» listesi, bu yayınlar bakanlar kurulunun hiç bir üyesi tarafından incelenmeden imzalanmaktadır. Öyle ki, pek gülünç yasaklama kararları dahî çıkabilmektedir. Nitekim, John Steinbeck'in Amerikan toplumunun bazı acı gerçeklerini yansıtan ve Amerika'da bile serbestçe satılan «**Bitmeyen Kavga**» adlı romanı, Türkiye'de yayınlandıktan sonra, bu çeşit bir Bakanlar kurulu kararıyla yasaklandığı ileri sürülerek toplatılmıştır. Sonradan tekrar serbest bırakılan «Bitmeyen Kavga» dolayısıyla, Babeuf davasında olduğu gibi, gülünç duruma düşen (bu yasaklama kararını alanlar değil) Türkiye oldu.

Bakanlar kurulunun 29.6.1953 tarihli ve 4/1044 sayılı kararına gelince:

1. Bu karar ile, demir perde gerisi yayınlar hakkında **sansür** konulmuştur (hiç olmazsa, İstanbul Basın Savcılığının deyimi ile böyledir) ki; **sansür**, Anayasanın «Basın hürdür; sansür edilemez» hükmünü, genel ilkesini getiren 22 nci maddesine aykırıdır. Anayasanın 22/III üncü maddesindeki ve Basın Kanununun 31 inci maddesindeki sınırlamalar, istisna dahi sayılmaz; yukarıda belirtildiği gibi, ancak ve sadece önleyici zabta tedbiri niteliğindeki sınırlamalardır.

2. Bu karar Resmî Gazetede yayımlanmamıştır. «Aleniyete inkılabetmeyen» kararların muhataplarını bağlamayacağı tabiidir.

Neden yayımlanmamıştır? sorusunun cevabını herkes verebilir: Demokrat Parti iktidarı zamanında bu kararı alanlar, bütün dünyaya rezil olmamak, batı aydınlarını ve pek bağlı göründükleri Amerikayı dahi güldürmemek için, Resmî Gazetede yayınlattırmaşlardı. Çünkü bütün dünya, kapitalist ekonomi anlayışına göre «demir perde gerisinde» sayılmış sosyalist ülkelerde neler olduğunu merak ederken; yalnız Amerikan basını değil, az gelişmiş ülkeler bile «demirperde» basını haberlerini; iktibas ederken bizim basını kuma gömmemizi, kendi kendimizi herşeyden habersiz bırakmamız ikinci bir demir per-

SAĞCI BASIN

Son günlerde sağcı basınının durumu da evlere şenlik doğrusu.

Bir gün bir başlık:

«Moskova radyosunun flâncayı övmesi infial yarattı.»

Hadî altına sütun sütun yazılar... Neden övmüş? Niçin övmüş? Nesni övmüş?

Derken bir başka gün, bir başka başlık:

«Milliyetçiler, Moskova Radyosu'nu protesto ettiler.»

Hadî yine altında izahat... Moskova radyosu ne demiş de, milliyetçiler neyi protesto etmiş...

Yani uzun lâfın kısası, elimiz değil açmıyoruz ama, sayelerinde Moskova radyosu'nu günü gününe takip ediyoruz.

KEMAL BİSALMAN

Yeni Gazete, 21.2.1967

deyi, asıl demir perdeyi çekmek değil midir? Bu ülkelerdeki rejim eğer kötüyse, bu kötü rejimi de mi tanıyıp bilmeyelim

3. Bu karar, çıktığı 1953 yılından bugüne kimler hakkında uygulanmış, kimlere uygulanmamıştır? Bir baskı unsuru olmuş mudur? sorusuna ise, mutlaka «baskı unsuru olmuştur» cevabı verilecektir. Çünkü, sayın basın savcılarımız bugün dahi bu karara dayanarak tahkikat açabilmektedirler. Tahkikatın sonucu ise önceden belli: «Basın Kanununun 31 inci maddesi şümulü içinde tahkikata geçilmiş ise de İstanbul Valiliğinden alınan 16.5.1967 tarihli Emniyet Müdürlüğü ifadedeli 8336 sayılı

(Devamı 15. sayfada)

ÖLENLERİN ANISI

Yazan :
FİDEL CASTRO

Fidel Castro 26 Temmuz 1953 günü, Küba'nın en doğusundaki Oriente ilinin merkezi Santiago şehrinde Moncada Kışlası'na 150 kadar arkadaşıyla hücum etti ve bu hücum başarısızlıkla sonuçlandı. Cereyan eden çarpışmada fidelistlerden ancak iki kişi ölmüştü. Fakat Batista uşaklarının eline geçen 72 fidelist aklı gelmiyecek işkencelerle öldürüldü; sonra da bunların çarpışma sırasında öldükleri ilân edildi.

Castro bu çarpışmada Batistacıların eline geçmedi ve birkaç arkadaşıyla birlikte Santiago yakınındaki Gran Piedra dağına kaçtı. Fakat açlık, susuzluk ve barınacak bir yer bulamamak yüzünden Castro ile arkadaşları Gran Piedra'da ancak bir hafta kadar

MAKAL'LA BİR SÖYLEŞİ

Konuşan :
Kâni
ŞENGÜL

Arkadaşımız Kâni Şengül Makal'la konuşuyor.

1962 yılında Orta Anadolu köylerinden birinde yedek subay öğretmenlik görevimi yapmak üzere yola çıkmıştım. Vardığım il'de torbadan kuraları çekip köyümü öğrenecektim... Garip bir raslantı bu. Kâğıt parçasında (H) köyü yazılıydı. Bu köye hiç gitmediğim halde tanıyordum. Değerli eğitimci, çilekeş yazar - öğretmen Mahmut Makal'ın «Bizim Köy» ünden... Köy bir başka idi, bizim için...(H.) ya varıncaya dek doğru dürüst köy bilmediğimi söyleyebilirim. Köyün öğretmenini Mustafa (Kulakları çınlasın; yıllardır görüşemedik; ne de çok özledik birbirimizi...) ile elma soyaraktan yürüdük okula...

«— Dön de bak dedi, dost... dön de bak!»

Çıplak ayaklı, çıplak bacaklı, lime lime olmuş döküntü giysileri ile bir tümen olmuş ardımızda köy çocukları... Elma kabuklarını toplayıp toplayıp yunmadan, yıkanmadan yiyi yiyiveriyorlar, ilk yüreğimi cızlatan olay bu oldu, köyde bu olayın yarattığı yıkıntı ile göreve başlan ak ne de büyük talihsizlikti...

Köye bilimin, uyanan kafaların girmesine karşı duran yöneticiler!... Yalan değil ha bu yazdıklarım... Bir yığın tanışım var. Bir yığın tank, sefaletle pençelesen... Yok-

sulluk fazilet değil dostlar, yoksulluk rezalelet çağımızda... Eğitimci, bilim yüklü eğitimci girecek köye... Çıktığı köye girecek... Onu sopayla, taşla kovalamak, kovalatmak devâ değil ulusal derdimiz...

Neyse, bunlar bitecek gibi değil, ama bir kez başladı artık; bitmese bile durmayacak da...

Tarihsel devinimi taşla durdurmak ne mümkün?

Eğitim denizinde olup da saygı değer eğitimcileri izlememek yanlış yol... Kalkıp «Bizim Köy»e de gittim.

Yerinde izledim «Bizim Köyü...» Makal'ı da oldukça kınayarak... Hiç olmazsa bir kaç sözcük daha katılabilirdi; direnebilirdi birazcık daha...

Yıllarca sonra Makal'la İstanbul'da karşılaşmak da varmış kaderde... Duydum ki Makal Sağırlar okuluna atanmış. İlginç geldi bana doğrusu... Öyle ya taşla, sopayla, dipçikle kovala; sür Anadolu'nun bir köyünden, öbür köyüne... Sonra da «mücazati», mükâfat» diye, doğru İstanbul'a İstanbul'un Beşiktaş'ına... Yeni bir ceza sistemi gibi geldi, bu bana:

Halk önderini, halk liderini halktan koparmak örneğin... İstanbul Dükahğında halk liderini yozlaştırmak gibi örneğin...

«Salim» halk çocuklarından O'nu duymayan zavallıca, talihsiz çocukların başına getirmek; O'nun duyulmasına set çekmek... Sağırlarla başbaşa bırakmak...

Oysa dostlar, halk lideri, Anadolu'da da halk lideridir. İstanbul Dükahğında da, hattâ hattâ Paris'te de... Uygarlığın ürkücü araçları halk lideri ile halk arasında uzunca bir köprü...

SORDUM MAKAL'a :

Soru : Eskiden beri, İmparatorluktan beri çirkin politikacının sevimsiz ve direngen yurtseverleri hep Anadolu'ya, onun da Doğu'suna sürülürlerdi... Bu anlamda Doğu Anadolu halk dilinde «sürgün yeri» olarak yerleşmiştir. Alışılmışın dışında sizi İstanbul'a, son günlerdeki açık deyişle İstanbul Dükahğı'na sürdüler... Bu beni şaşırtmadı; çünkü neden'i örtmek mümkün değil; ama biraz daha açıklamaya gereksinli. Demem şu: İstanbul'da görevlendirilişinizi nasıl yorumluyorsunuz?

YANITLADI :

— İstanbulu öğrenmek için iy bir fırsattır. İstanbul'a atanışım. Sonra, görevin yeri önemli değil. Her yerde olduğu gibi bura-
(Sayfayı çevirtiniz)

Gelecek
Sayımız

(KÖY KALKINMASI)

Özel Sayısı
Olacaktır

Yazan :
FİDEL CASTRO

dayanabildiler. Gran Piedra'dan aşağı iner inmez de yakalandılar. Castro 15 yıl hapse mahkûm oldu ve Isla de Pinos'taki cezaevine sokuldu. Burası kürek mahkûmlarına mahsus bir yerdi. Castro 1955 kadar bu adada kaldı. Maddî bakımdan cezaevindeki yaşayışı çok çetindi. Fakat, buna rağmen okuma ve hattâ yazma bakımından çalışacak zaman buldu ve kendini yetiştirmeğe çalıştı. Fidel Castro Isla de Pinos cezaevinde, yalnız okumakla kalmıyor, aynı zamanda yazıyordu da...

Gerçekler Postası bu sayıdan itibaren Castro'nun cezaevindeki kısa notlarını vermeğe başlıyor. Bu yazı serisi Türkiye'de ilk defa olarak çıkmaktadır.

ÖLENLERİN ANISI

Ölmüş dostlarım konusunda, kendileri için yaşadığım fikri beni teselli ediyor ve başkalarının da benim için yaşamağa devam edeceklerini bildiğimden, ölüm düşüncesini umursamıyorum. Dünya etrafındaki yolculuğa başlayan Magellan, onu bitiren de Sebastian Elcano'dur. Bu ikisinden biri bu yolculuğu asla başaramamıştır.

İnsan, manevî hayatın sonsuz zenginliğini yağma edenlerin bu kadar çok oluşuna hayıflandığı zaman heye can verici bir gerçeği ifade eder. Bu hayat insanı, daha eşğine ayak bastığı anda mutlu kılar ve onu bütün insanca pisliklerden yavaş yavaş te-

mizler. Bir de egoizmlerinden zor kurutulmuş, bu cennette yaşayamayacak kadar alçak ve cehalet cehenneminin içinde yaşayanlara karşı hor görme ve umursamamadan başka bir şeye sahip olmayan insanlar var! (Bereket ki bu cehalet cehenneminin, için de kaybolan ruhları artık kimsenin çıkaramadığı ateş çukuru ile hiçbir ortak yanı yoktur...)

Bir şeyi bildiğimiz zaman ne kadar zenginiz! Başkalarına yardım etmediğiniz zaman da ne kadar cimri! Bir körün tek başına bir sokağı geçişini anlayamaz ve insanların, hayatı en noksansız körlük içinde geçirmelerini pasif bir tarz da kabul ederiz! Dünya da bu kadar ezilmiş insan bulunması bundandır.

BİR ANI

Galip M. ATAÇ

Bugüne değin, aldanişlarla çerçevele-
nen tutkularım başımdan eksik olmadı.
Unuttuğum ve unutamadığım sevgililerim
çok!... Ağtlar, övgüler sıraladım arkala-
rından...

Örneğin, fıkaraya bir çocuk sevdim bir
ara!. İrgatbaşı Tahir!. Yiğit bir savaşı,
diye, bilinirdi. Ereğli meydan muharebe
sinin gazilerindendi.

O sıra, Morison koyboylarının Türk

da da namusumla çalışabileceğim inancım
dayım.

Soru : Çirkin politikacının ikinci bir işa-
retine dek burada, İstanbul Dükali'-
ğında bulunacaksınız. Burada görev-
lendirilmiş olmanızda «büyüklerin
(!)» bir amacı olduğu gerçek... Uzun
devre burada bırakılmamız çirkin
politikacının amacını gerçekleştire-
bilir mi?

— İstanbul'da ne kadar kalacağım belli de-
ğil. Bir başka yerde hizmete devâm etmek
de her zaman olduğu gibi normaldir.

Soru : Yurdun bir çok yörelerinde bir tür-
lü kopamadığınız görevinizi başarı
ile yürüttüğünüze politikacı değil,
ama halk gerçekten inanıyor... Halk
kızı sızıyla izlemesi bunun kanıtı.
Acaba Sağırklar ve Dilsizler Okulu'na
yararlı olmanız inancında mı, sizi
buraya atayan «zihniyet»

— İstanbul'a atanmam, ayakta durmam yö-
nünden iyi oldu. Adana'da Jandarma Su-
baylarına takip ettirilmem falan hayatım
bakımından iyi değildi...

Soru : «Eğitim üstüne düşünceğiniz ne» di-
ye sormuyacağım... Bu oldukça belir-
gin artık. Şunu sormak istiyorum:
Bana göre 27 Mayıs devrimi ile Köy
Enstitüleri denemesi iki yarıda
kalmış ya da bırakılmış eylem...
Bu iki eylemin karşılaştırılıp tartı-
şılması oldukça uzunca... Ancak, gö-
revsel bakımdan bu iki eylem ara-
sında bir ilişki kurabilir misiniz?

— Köy Enstitülerini yarıda bırakan zihniyet-
tir. 27 Mayısı yarıda bırakan zihniyet.
İleri bir zihniyetin yapacağı, Köy Ensti-
tülerini devâm ettirmek olmalıydı. Köy
Enstitüleri devam etseydi, 1960 ortamı
27 Mayısı daha yararlı kılacak şekilde
olurdu...

Soru : Yurt ve insanlarımız şartırcı bir
devinimle uyanıyor. Yöneticilerce
tarihsel akıma aykırı düşen çirkin

emekçilerine kurduğu tuzakları onun di-
finden öğrendim. Onun sevgisinden ötürü
düşman oldum bizim ellik gâvurlarına.
Ona inandığımdan bağrıma bastım dost
bellediklerini...

Onun öykülerinden biri var ki, bir ba-
kırma aklın alamıyacağı şeyler ama, Tür-
kiye gerçekleriyle dolu.

Belki, bu satırları okuyunca umursa-
madan, dudak bukeceksiniz. Belki de, olayı
küçümseyerek, daha inanılmazını an-
latmaya kalkışacaksınız.

Sizi eylendirmek, sizi şaşırtmak için
bir keloğlan açıkgozlüğünü yorumlamıy-
rum burada. Bir çoklarınızın okumuş ola-
bileceği, 30 Ağustos 1962 günlü ÖNCÜ ga-
zetesinde, basın toplantısı olarak, yayın-
lanmış bir yazıdan önemli parçalar suna-
cağım.

Konuyu niçin mi yeniledim?

Benzerlerini bildiğiniz ve uzaktan ya-
kından içinde yaşadığımız bu olaylara kar-
şı direnme gücünüzü ve sorunluluktan kur-
tulma çabamızı görmeyi gereksindim de.

1962 de, İsmet İnönü'nün başkanlığın-
da bir hükümet yönetir Türkiyeyi. Bülent
Ecevit çalışma bakanı.

Ereğli Demir - Çelik Fabrikasına bir
ek yapılacak. Bu bölümün yapısı, yerli şir-
ketler bir yana itilerek, Amerikanın çok
ünlü firması, Morison şirketine verilir.
Bu şirketin Türkiye temsilcisi, Süleyman
Demirel adlı, bir Türk mühendisidir.

O zamanki İnönü hükümetinin ve Mo-
rison şirketinin Türk işçilerine karşı tu-
tumunu, Yapı - İş Federasyonu Genel Baş-
kanı Tahir Öztürk'ün, yukarıda gününü
bildirdiğimiz, basın toplantısından izleye-
lim:

«Sanki memleketimizde bu işleri ya-
pacak müteahhit yokmuş gibi sömürge-
cisi oldukları milletlerin ilik kemiğini bi-
tirip birşey kalmadıktan sonra fırsatlar-

tasarruflara girişilmesi bundandır...
Bunlar da bir oluşumun doğal ay-
yırtmaları mı? Us'uma takılan soru
şu: (Seyirdeki gemiyi, kayık durdura
bilir mi?

— Uyanış durdurulamaz, ancak geciktirilebi-
lir. Bizde yapılan da odur...

Soru : Yıllardır tüm iktidarlar hep sizinle
uğraştı... Klâsik deyimdir; değiştir-
meden - bu sözcüğü sevmiyorum! -
tekrarlayalım: Teşbihte hata olmaz;

dan istifade ederek ülkemize gelen ve söz-
de yatırım yapacakmış gibi imtiyaz alan
yabancı inşaat şirketleri musallat oldu-
lar. Yerli sömürücüler hiç olmazsa sömür
melerine rağmen işçinin içtiği suya işe-
mez, işçi mümessili benim kara talihli kar-
deşim Ramazan'a sabahlardan akşama
kadar Ağustos sıcağında kızgın varil üye-
rinde oturma cezası vermez, alın teri dö-
ke döke sıcak altında elektrik kaynağı ya-
parken, elini uzatarak tenasül uzvunu çı-
karıp benim sabırlı ve bağıri yanık kardeşim
Mustafa Sağlamsöz'ün eline işemez,
iş yerinde ağır hasta olup da seni hasta-
haneye götürüyoruz diyerek bir arabaya
alıp karşı yakada arabadan itip bırakıp
gitmez. Benim kanım canım herşeyim
olan mukaddes bayrağımı sarhoşluğa ge-
tirip de parça parça yırtıp atmaz, hiç ol-
mazsa dört gün çalıştırıp 15 tonluk kam-
yonla sen çok ağır gidiyorsun diyerek işi-
ne son verip, «Benim çoluk çocuğum var,
ne günahım var ki işten atıyorsunuz?» de-
mesine sinirlenerek ayağının altına alıp
çiğnemek ve gözlerinin üzerine yumruk-
lar vurarak tel örgü dışına attırıp, aynı
zamanda dövüp hem de 15 günlük raporu
olduğu halde paralı şahit tutarak benim
halâ iyileşmeyen kardeşim Dursun Ali'nin
hapis yatmasını istemez, iş yerlerini tel
örgü içine alıp da buralara kanun girmez,
diyemez.

Bugüne kadar yemeyip yedirdiğimiz,
giymeyip, giydirdiğimiz, aç gezip salonlar-
da çikolata pasta ile büyüttüğümüz, ineği
mizi ökümüzü satarak okuttuğumuz, Av-
rupalarda tahsil yaptırdığımız, altlarına
Cadillac arabalar satın aldığımız, köpeği-
nin mamasına döviz ödeyerek Avrupadan
getirttiğimiz, şahane köşkleri yaparak
içinde rahat etmesini sağladığımız, sofrala-
rına kuş sütüne kadar her şeyi düzerek
(Devamı 14. sayfada)

İktidarlar asfalt ortasına konulmuş
bir taş gözü ile baktılar size... Bu
taş kaldırılıp atılırsa yürümek kolay
laşacaktı!.. Sizinle uğraşmalarındaki
gerçek neden bu... Hiç acaba «seva-
ba» girmeyi düşünmediniz mi? Yani
«taş» ı kaldırıp kenara itmek iktidar-
ların iktidarlarında olmadığına göre,
siz bu «taş» ı havaya kaldırıp «ke-
nar» a fırlatmayı düşünmediniz mi
— İşte İstanbul'a geldik?...

Nâzım'ın Sanat Anlayışı

Âsım SARP

Nâzım Hikmet sanat hakkındaki görüşlerini bir çok yazılarında, şiirlerinde, mektuplarında ve anketlere verdiği karşılıklarda açıkladı. Nâzım'a göre sanatta başarı, yüzde yüz başarı yaşanan hayatı yazıda yansıtmaya bağlıdır. Realiteden kaçıp hastalıklı bir alana düşmemek, konuları çevreden almak aklıbaşında şairler için zorunludur (1). Şiirle düz yazıyı, hikâyeyi, romanı ve tiyatro eserlerini birbirinden ayıran şey birisinin vezinli ve kafiyeleli olması değil, şekilden çok içi, havası, derinliği, ölçü farkı, fikir ve duygu alanının da gördükleri iştir. Aynı olayı şiir, hikâye, roman, tiyatro ve senaryo başka başka ölçülerde, hava ve derinliklerde verirler.

Yeni şiir şehrin şiiridir. Bunun için de yeni şiirin yapısı ve tekniği daha terkipli olmuştur. Köylü ve çoban ekonomisinin biteviyeliliği yerine yeni şiir şehrin büyük gösterişli senfonisi'ni getirmiştir (2). Osmanlı imparatorluğunun çeşitli sınıf ve tabakalarına ait olan edebiyat türleriyle Türkiye Cumhuriyetinin muhtelif sınıf ve tabakalarına ait olan edebiyat arasında elbette ayırım olacaktır. Önce yeni şiir türünün de dikkat edilmesi gereken şey yalnız satırların iç armonisi değil, fakat aynı zamanda satırların arasındaki armoniye ve uyuma erişmektir. Bundan başka kafiyelelerin yerini bulmak sorunu çok önemlidir. Kafiye, kafiye için değil, belli bir maksat için yapılır. Benzetme ve imajlarda soyut anlamlara somut benzetme, somut mefhumlara ise soyut benzetme bulmak inceliğine dikkat etmek gerekir (3).

Nâzım'a göre «hakiki sanat, hayatı aksettiren sanattır. Onda hayatın bütün ihtilâflarına, mücadelelerine, ilhamlarına, zaferlerine, mağlubiyetlerine, aşkına, insan karakterinin bütün tecellilerine tesadüf edilir. Hakiki sanat, hayat hakkında yanlış fikirler vermeyen sanattır.» (4)

Yeni şair hakkında Nâzımın inancı şuydu:

«Yeni şair, şiir dili, düz yazı dili, konuşma dili diye ayrı ayrı diller tanımıyor... O bir tek dille yazıyor: Uydurma, sahte, yapmacık olmayan, yani son derece sâde dille. Bu dilin içinde hayatın bütün unsurları vardır... Şair, şiir yazarken başka kişilikte, konuşurken, yayınevi sahibiyi le kavgâ ederken, yemek yerken başka kişilikte değildir. Şair, bulutlarda uçtuğunu

sanat dejenere değil, hayatın içinde, hayatı teşkilâtlandıran bir vatandaşdır.» (5)

Şairi böyle tanımlayınca şiirin özünü de yepyeni biçimde anlatır:

«Yeni şiir mütemadiyen ilerleyen, sükûnu reddeden, hareketi şiar edinen, hareketin, tezatların birliğinden vücut geldiğini bilen bir görüş zaviyesine sahiptir. Bundan dolayı onun bugünkü dostları yarın düşmanları olabilir ve bir çokları da böyle olacaktır.»

Bugünkü dostların bir kısmının yarın düşman olabileceğini kabul eden Nâzım, o gibilere şöyle der:

«Biz, bizimle iki üç adım attıktan sonra yorulan, yerlerinde sayan ve bu suretle kendi zıdlarına inkilâbedenlere «uğurlar olsun» deriz.» (6).

Nâzımın sanat anlayışına göre fikirle, sanat dünyası ile, toplumun sosyal değişiklikleri, hareketleri arasında sınımsız bir ilişki vardır. Daha doğrusu toplumun maddî temelleri, onun sanat, felsefe gibi üst yapı kurumlarını belirler. Buna karşılık bu üst yapı kurumlarının da temel üzerinde teşkilâtlandıran etkileri vardır (7). Yeni şiir şehrin büyük endüstri döneminin şiiridir. Bu alanda dâhi sanatkar olabilmek için de bazı şartlar vardır. Bu şartları Nâzım şöyle anlatır:

Kendi ulusunun içinde bulunduğu sosyal gelişme aşamasını uluslararası bir önem kazanacak derecede dile getirmek, ya da bu aşama son anlarını yaşamakta ise, gelecek gelişme aşamasının anahatlarını hiç olmazsa bir sezîş hâlinde düstürleştirmek. Bu ikinci biçimde de uluslararası bir dereceye yükselebilmek. Zira her ulus ana gelişmesinde aynı sosyal aşamaları geçtiği için bir ulusun sanatçısı; olanı, ya da geleceği dile getirirken uluslararası bir mahiyet elde edebilir. Ancak böyle bir uluslararasılık onu dünya dâhileri arasına sokabilir.

Yarattığı tipler, çizdiği karakterler, dile getirdiği duygular ve fikirler ana çizgilerde uluslararası olabilir. Dâhi bir millî şair olabilmek de bir zaman için olsun, bütün ulusun ilgilendiği bir mücadeleyi gösteren, dile getirebilen şairdir. Kendi ulusunun dilinde bir dönüm noktası olmayan, o ulusun büyük mücadelelerinin sesi ni duyuramayan şair «millî» olamaz.

Nâzımın edebiyatı işçi sınıfının edebiyatı idi: kapitalist rejimin kendi şartları içinde için için teşekkül eden yeni Toplumaya uygun, yeni toplumu aydınlatan, anlatan, belirleyen bir edebiyattır. Cumhuriyet yeni bir adam çıkarmıştır: Bu adam ister fabrika, ister toprak işçisi olsun, bu adam eskiden kalanların yerine plân ile, gerçekleriyle yeni bir toplum yaratacaktır. Kalkınan bir Türkiye'nin endüstri işçisi, tarım reformcusu yeni toplumun kurucusu olacaktır. Şehirler büyüyecek, yeni şehirler kurulacak ve yeni toplum mücadelecisi, çalışkan, hareketli insanlarıyla yükselecektir. İşte şehir; edebiyatını ve hareketini emekçi halk tabakalarının duygularını, eğilimlerini dile getirmiştir. Nâzımın şiirleri sosyaldır. Toplumun maddî yapısına denk bir şekildedir. Tarımda karasapanın yerine traktör ne iş görürse Nâzımın şiirinde de vezin, aruz ve hece yerine serbest nazım şekline girmiştir. Nâzım Hikmet teknik ve kültürle yoğurulmuş bir sanatın temsilcisi olmuştur.

Nâzımdan öncesine kadar «şiirin başladığı yerde şuur susardı.» Halbuki Nâzım şiirin bir bilinç işi olduğunu isbat etti. Şairin hayalden ve rüyadan dem vuran «tab'î şairanesi» gereği mısralar sıralayan bir yarı deli olduğu anlayışını yıktı; şiirle müsbet bilimlerin kolkola yürümesi zorunluğunu belirtti. Nâzım'a göre şair; içinde bulunduğu sosyal sınıfın her türlü ızdırabını, neşesini, ekonomik ve sosyal durumunu tesbit edecek ve heyecanları etkileyecek, düşünceyi geliştirecektir. Şair, kendi mutluluğu, kendi tasalarıyla uğraşma yacak, kitlenin nabzı şairin mısralarında atacaktır. Çünkü birey «milyonların milyonda biri, bir sıra neferi» dir. Bu bakımdan bütün hâlinde «aşağı tabaka denilen toplumun itici gücünü - türlü bakımlardan - dile getirmek gereklidir.» Zaten Nâzım'a göre; bir şairin başarı sağlayabilmesi, içinde bulunduğu maddî hayatı yazılarında sanatkarca yansıtmaya derecesine bağlıdır. Gerçekten kaçan, hastalıklı bir alan da bocalayan, konularını kendi çevresi dışından alanlar, her ne marifet gösterirlerse gösterebilirler, saman alevi gibi çabuk sönmeye ve iz bırakmadan göçmeye mahkûmdurlar. Çünkü gerçek sanat, hayatı iyiye doğru götürececek biçimde yansıtan ve kitleleri bu doğrultuda etkileyebilen sanattır.

Bu sanatın içinde herşey vardır:

Sosyal çevrenin karakteristiği, sınıf anlaşmazlıkları, zorunlu demokratik mücadeleler, zaferler, yenilgiler, psikolojik gösterilerin her türlüyle insan..... Bütün bunlar öylesine yazılmalı ve anlatılmalıdır ki, maddî ve ruhi gerçekler hak-

(Sayfayı çeviriniz)

NACAK

Kayalar sert

sular yumuşaktı
sapsarı buğday tarlaları
başak başaktı

Ve bir kırlangıç sürüsü gibi
gökte kanatlı

karada ayaklı
suda kürekli

kâh yüreksiz... kâh yürekli
adı yaşamaktı...

Ve bir bakıma engin

bir bakıma uçsuz - bucaksız
evsiz - ocaksız

Ve bir bakıma ağır - aksak

kolsuz - bacaksız

ve gene bir bakıma türkülü, sazlı - sözlü
ıçlı - özlü
kör gözlü

kesersiz - nacaksız...

bir doğuşa başlamaktı...

Büyük doğuşa, yürekli doğuşa, güçlü doğuşa
doğum sancıları çeken

bir ana gibi

kıvrınacak, kıvrınacaktı...

Ve hep birden, bir arada, bir ağızdan

tüm yöreye dağılmış damarlar gibi

seller gibi, yağmurlar, sular gibi
ırmak, ırmaktı...

Toplulukta, topluluk için, toplum adına

ve hep birlikte ardı ardına

ne hoca'na, ne kadı'na

amaç

ıçı kurtlu cevizleri kırmaktı ...

Ancak,

yolunacak

solunacak solunacaktı!...

ve ana nur topu gibi bir yavru

doğuracak, doğuracaktı...

Çıracak EMMİ

SELÂM

Çorak toprakların ortasında gördüm
onu

Bir elleri vardı, bir ayakları

Bir bununla katılmıştı ekmek kavga-
sına

Doğanın karşısında yalnız

Büyük oyunların karşısında yapıyal-
nızdı.

Hal - hatır sordum ilk kez

Dedi: (sorma niceliğim

Şu ellerim, ayaklarım

Üstüm başım, giysilerim

Halimizden kelâm etti)

Dedim orda uzaklarda

Büyük büyük kentlerde

İnsanlar var...

Giñes yakmaz, soğuk vurmaz onları

Ayakları taşa değmemiş bir gün

Bu toprağın dikenleri senin eline ba-
tar

Ürünü onları doyurur en çok

Bu nasır nasır eller kendini besleye-
mez

Onları zengin eder, - düşün bir kez -

Dedim yok mu onlara diyecek bir çift
sözün

Ellerine baktı ayaklarına baktı

Giysilerine baktı uzun uzun

Yutkundu... bir şeyler dizildi boğazi-
na belli

Büyük acılar içinde ezik

Hepinize selâm etti.

Şanlı Aslangül

İNSANCA YAŞAMAK VE ÖLMEK

yaşamak
ama yürekli
ama yüce
yol uzun
ey direnç gücüm
dayan

anam
bacım
kardaşlarım
bilin ki
sonuna dek
kimseye
eyvallah
demeden
ilerliyeceğim
ne güzel
bir
ıssız yolda
insan kardeşlerime
taze

ayak izleri
bırakmak
ne güzel
insan olmak
insan
sen
erkek yüreğim
özgür şarkılar söyle
dağbaşlarında
yalınayak
yürü
ama erdemli
ama yüce
gün gelip
ak giysilerle
kara
toprağa
düşünce
daha bir
yükselmelisin
sen
insan yüreğim
insanca yaşadın
insanca ölmelisin.

Sıyami ÖZEL

kında okuyucu yanlış yönlere sürüklen-
mesin...

İşte Nâzım'ın sanat anlayışının kısa
bir anlatımı...

1) Resimli Ay, Nisan 1929 - 2) R. A. Ekim
1929 - 3) R. A. Kasım 1929 - 4) R. A. Ocak
1930 - 5) R. A. Haziran 1930 - 6) R. A. Ha-
ziran 1930 - 7) Bir mektubu ve daha son-
rakı görüşleri de muhtelif anket cevapla-
rı ve eleştirilerinde yer almıştır (A. S.)

GÖZLERİMDE DOĞU

VE

DÜŞLERİMDE BATI

— Gözlerimde doğu —

Yoksullar dolaşır doğu sokaklarında
Yokluklar göz bebeklerinde büyür
Usanmış gibi yaşantılardan
Gizlice ölüme bir gölge yürür

Bir çeşit mutluluk onlarca ölüm
Gece yarısı iplerle çekilen
Tohumdur ellerine gizledikleri
Tohumdur gözlerine ekilen

Gözlerinde yaşamak bir anlık zaman
Bir anlık zaman tanrısallaşmak
En gücü doğuda sevgili tutup
Gerçekle kolkola başbaşa kalmak

Toprağa bulaşmış kirli yüzleri
En verimli çağında çoğunun
Yazgılarında tükenmişlik var
Yazgıları yitik DOĞU'nun

Güneş parlamakta bir gün doğumu
Toprakla uğraşta tümünden kadınlar
DOĞU'lu gençlerse ülküsü yitik
Kahve köşelerini adımlar.

Celâl ÜLGEN

Mayakovski Üzerine

Yazan : TROTSKY

Çeviren : Yusuf AHISKALI

ise «Mayakovski öldü» diye kötü düşünüyor. Acaba böyle midir? Kötü kehanette bulunmakta acele etmeyelim.

Mayakovski artık çocuk değildir, fakat gençtir. Bununla beraber, tuttuğu yolun zorlukları üzerinde gözlerinizi kapamayalım, «Pantolondaki Yel» de bir gün kaynak gibi akan bu gerçek yaratıcılığı tekrar doğmayacaktır. Fakat üzülmemek gerekir. Gençlik daha geniş anlayışına, yaşayan kolektif ve bireyci kuvvet mekanizmasına, fikirlere, davranışlara ve hırslara daha derinden nüfuzdur. Bu kendine güven sosyal gevşemeye, kendine saygı noksanlığına, meyhane edebiyatına, bir çok yüksekten atmalara asla müsaade etmez. Eğer şair krizini - bu kuşku götürmez - gidermek özel ve geneli aynı zamanda kap sayan görmüş geçirmiş bir olgunlukta bulunursa, edebiyat tarihçisi «Bouffes Esrarı» ve «150.000.000» un yaratıcı yüksekliğe ileten yol üzerinde geçici zayıflıklar olduklarını söyleyecektir. Mayakovski'nin gelecek tarihçeye bu yargıyı verdirmeyeceğini umut ederiz.

L. TROTSKY

Edebiyat ve Devrim, 1923

Mayakovski'nin bir şiirinin çevirisini de ayrıca yayımlayacağız. — Gerçekler Postası.

Mayakovski'nin - Blok'un dediği gibi - büyük bir meziyeti vardır. Kendi yarattığı kanunlara göre kelimeler üzerinde cüretkâr bir usta gibi çalışıyor. Deyim, söyleyiş ve imajlarından bir çoğu, sonsuz olmasa bile uzun zaman için, edebiyata girmişlerdir, imajı, ölçüsü ve kafiyesi kendine özgüdür. Mayakovski'nin sanat anlayışı daima büyük çapta, kimi zaman da muazzamdır. Konusu savaş, devrim, cennet, cehennemdir. Mayakovski mistisizme, rıyanın bütün şekillerine, masum insanı sömürmesine karşıdır. Sempatisi savaşan proleterya içindir. Sanat onun için bir din değildir. Aksine, sanatı devrimin emrine vermektedir. Bütün diğer Rus şairlerinden daha çok kendini devrime vermiş Mayakovski, devrimi normal olarak kabul lenir. Bu, onun ön gelişmelerinin mantıklı bir sonucudur. Bir çok yollar, aydınları devrime itmişlerdir. Mayakovski'nin tuttuğu yolu belirtmek bu bakımdan önemlidir. Mayakovski devrime en kısa yoldan, âsi gençlik yolundan gitmiştir. Onun için devrim, gerçek ve derin bir denemedir. Zira şimşeklerini, nefret ettiklerine, kabul lenmediklerine yöneltir. Gücü de buradadır işte Mayakovski'nin. Devrimci bireyciliği şevkle proleter devrimiyle birleştirmiştir. Fakat bu, doğrudan doğruya proleter devrimi demek değildir. Kendi, doğayı ve tüm evreni görüş biçimi, şuur altındaki köklerdedir; emekçi değil, bohem bir oluşturmaktadır. «Ölü gözü fener sokağın dibini karıştırıyor.» İşte dokunaklı imajı. Bu, Mayakovski'yi çok iyi kişileştirir. İmajlarının bir çoğunun müraice kışkırtıcı tonu, özellikle yaratıcılığının ilk devrelerinde pek belli bir surette, meyhane ve dumanlı kahve edebiyatı etkilerini taşır.

NEDEN ?

Neden yasaklanmıştı gerçek?
Yıllar yılı
Aldatılmış halktan
Neden öldürülmüştü,
Gerçeği anlayıp söyleyen
Aydınlar ve düşünürler,
Açıkhyayım bu sırrı
Eğer bilinmiyorsa sebebi
İyi satmak için
Kanımızı canımızı diye
Nutuk attıkları vatani.

Mehmet ALTAN

Devrim fikrinin canlılığı, sert yaşantısı Mayakovski'nin kahraman halk ruhundan, toplumsal gelişme atılımından daha öndedir. Eski Yunanlı, kişiliğini nasıl safca doğanın güçlerine çevirerek anthropomorphist oluyorsa, bizim şair de (şekil değiştiren) anthropomorphisttir. Devrim meydanlarını sokaklarını ve kırlarını ken dişiyle doldurmak kadar «Ben» liğinin evrenselliği bireyciliğinin kısıtlı karakterini bazı ölçülerde yok etmekte ve onu kolektivizme yaklaştırmaktadır. Fakat yalnız bazı ölçülerde... Mayakovski'nin bütün yazdıkları kendi bohem kişilik guru ruyla dolmuştur. İyi anlaşılın ki ondan insanlık istemeyeceğiz, fakat daha çok gerekli olan görüş açısı ve ölçü...

Bazan haddinden fazla yavanlığı çok uzuyor. Fakat bu uzayış gerçek bir güçle beslenmemektedir. Şairi haddinden fazla gözde büyüten bu olaylar ve elemanlar objektif değildirler. Savaşan devrim hiç değil. Fakat kelimeler, alanlarda savaşan ve kimi zaman da harikalar yaratan, fakat kimi zaman boş halterleri kaldıran atlet Mayakovski'dir. Mayakovski yettiği bohem hayatından kurtuldu, çok yüksek yerlere ulaştı. Fakat izlediği yol bireycidir.

Şair çevresine karşı, hayatının, özellikle sevgilisinin tutuklandığı moral ve maddi bağlara karşı başkaldırmıştır. Onu sevgiliyle yaşamaktan atakoyan tiranlara karşı, hiddet ve bunalımla o sınıfı allak bullak edecek, devrimin ön duyularıyla çağrıda bulunacaktı. Devrim Mayakovski'yi artık idare edemiyordu. Hasılı, «Pantolondaki Yel» gerçekleşmeyen bir aşkın şiiri, Mayakovski'nin en cüretkâr, en çok vaad veren bir eseridir. Böyle orijinal biçimde ve çok güçlü bir eserin 22-23 yaşlarındaki bir genç tarafından yazılmasına inanmak zordur.

«Savaş ve Barış», «Benfes Esrarı», «150.000.000» gibi eserleri daha zayıftırlar. Çünkü Mayakovski bu eserlerinde bireyci havasından sıyrılmış; devrime yanaşmak istemiştir. Şairin bu yordamlarını selcmla mak gerekir. Köklü bir yaratıcı yola doğru şuurlu bir çaba, çok çetin bir şeydir. Bu son senelere doğru Mayakovski'nin tekniği çok düzeldi ve aynı zamanda da yavanlaştı. «Pantolondaki Yel» de tanıdığımız, içinden gelen hicirlikleri ve yaşantısı şimdi yoktur. Bir kısmı «Mayakovski kendini tekrarlıyor», bir kısmı da «Mayakovski kendi kendini bitiriyor», bir kısmı

AÇIZ

Hey efendi koca ağa
Beriye gel gitme sağa
Sen kaşık çalarken yağa
Biz hem açız hem de fakir

Bizim ağa bize inmez
Jet ister, taksiye binmez
Oğtu Fakülte beğenmez
Biz hem açız hem de fakir.

TEMELİ ne oldu sana
Ağa kıydı senin cana
Hükümet ağadan yana
Biz hem açız hem de fakir.

Sarızlı AŞIK TEMELİ

Su'dan Rubailer

ÖZEL - GÜZEL SEKTÖR ÜSTÜNE

Paçavralar glierken teni billur ipeği
Francala atarken bulamazsın kepeği
Her insanın zellili kıymetinin delili
Senden rahat, müsterih beyin kedi köpeği

Ferhat gibi dağ deldik gece ettik gündüzü
Dağ bayırda konuklar ağandır yer düzü
Bahtı kara, kül yüzü, sivri sinek gürbüzü
Fark etmeyiz aynı dert kış bahar yaz güzü.

GAZİLER - MAZİLER ÜSTÜNE.

Azi çoka değişmiş öyle mutlu ulusuz
Gazi şehit olmuşuz yetim yoksul, uykusuz
Utanmışız demekten kaldık bugün aç susuz
Kim söylemiş dünyada dertlerini korkusuz.

Şanı şöhet dehşettir. Korkaklarca anılmaz
Tarih yanlış kaydetse hükmü zaman yanılmaz
Toplum hükmü gerçektir yalan lâfa kanılmaz
Beş parmakla güneşin karardığı sanılmaz.

Hâmit EREN

SENDİKACI GAZETECİLER

ANILIYOR

Basın - İş Sendikası İstanbul Şubesi, genç yaşında ölen Mesut Özdemir'i, düzenlediği bir törenle anmıştır. Bu törende konuşan Ayhan Yetkiner:

«Mesut Özdemir kısa süren hayatını tüm basın emekçilerinin hizmetine adanmış ve bu uğurda kendini tüketmiştir» demiş; diğer arkadaşları da Özdemir'e ait anılarını anlatmışlardır.

Sendika yönetim kurulu, diğer sendikacı gazetecileri de anmaya ve ölüm yıldönümlerinde törenler tertiplemeye karar vermiştir.

SAYIN OKURLARIMIZ :

GERÇEKLER POSTASI'nın 1., 2., 3. ve 4. sayıları tükenmiştir. Bu sayıların istenmemesini; isteklerini karşılayamadığımız dostlarımızın güvenmemelerini rica ederiz.

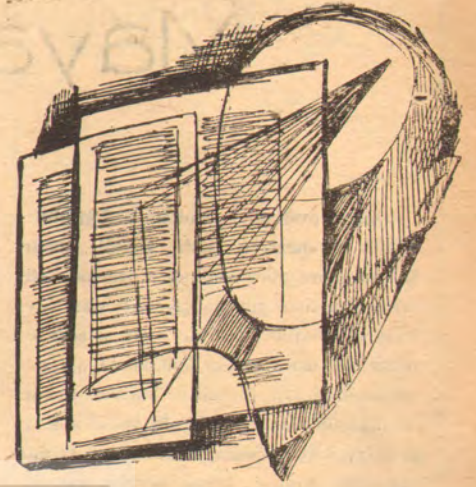
Gazetemizin yıllık abone
bedeli: 12 liradır.

Toplumun içinden

(6. sayfadan devam)

ki... Onun kendi bağrında canavar gibi kolları vardı. Yan yatmak, çamura batmak olmazdı. «İsteriz de isteriz diyorlardı. Kan isteriz, Mehmetleri, Fatmaları isteriz. Her şey isteriz.» Sonra arkasından bir sürü nutuk! Vatan, millet, Sakarya... Sakarya Sakarya, Lâk lâk lâk. Şak şak şak... Zahir güvendikleri yerler vardı. Kollarını, o iğrenç kollarını çıkardılar. Ve Ahmet'in karısını top rağa verdiği gün, Türk politika âleminin yıllarca önde gelen kişileri, tarihsel görevlerini ihtiraslarına kurban ederek, sanki, «BOL KEPEÇE AŞ EVİ» gibi partilerini... «Güven Partisi» ni gün yüzüne çıkardılar. Bu Güven Eczanesi, Güven Oteli gibi bir şeydi. Halk onlara güvenecekmış! Ama niçin güvensin? Sen kimdin, neciydin? Sen olsan olsun, halkın güvenini dilenen bir esnaf olabilirdin ancak. Ve oldun da. Güven Partisini kendine ismarlama elbise gibi takıştırdın. Helâl olsun, hayırlı olsun Güven Partisi sana. Ama halkın daha güvenle felân ilgisiz kalmadı. O artık her şeye, Mehmet'lerin kamına bile boş, ölü gözlerle bakıyor. Sen istediğin kadar meydanlarda nutuk at, Ata'nın huzurunda, «Bütün isteğim, kırmızı üzerine beyaz güven yazısını yazdırıp Atatürk'ün kabrine gitmektir. Millet'in güvenine lâyık olmaya çalışacağız» diye yalanlar kıvrır. O güvenmiyor daha kimseye. Ahtapot'un kollarının çıktığının bile farkında değil. Sadece etrafa boş, ölü gözlerle bakıyor. Ve gülüyor...

Yolda kan izleri vardı. Ahmet'i yakalamışlar. Papucunun teki kalmış orada. Şişe kırıklarının yanında... Halk güvenecekmış onlara! Niye güvensin? O gülüyor ancak. Şaşkınlığından gülüyor. Ama ahtapot doymuyor. Kollarını çıkarmış, «Daha diyor. Biraz daha» Ve kaldırım taşlarına abanıyor. Yanında şişe kırıkları. Ahmet'in papuçları ve kan var. Eğiliyor oraya. Utanmadan eğiliyor, sonra, «Kan diyor. Biraz daha kan...»

Bir Anı

(10. sayfadan devam)

katik bulamazken kendilerine havyar yedirmediğimiz EFENDİLER...

Tahrik ediliyorlar, kıskırtılıyorlar, sıvası tahrike kapılıyorlar, sermaye düşmanları işçileri kötü yo'la sürüklüyor, yabancı ideolojiye hizmet ediyorlar, uzman taktiği altında gelen ne idüğü belirsizlerin teşvikine gidiyorlar, daha neler, neler söylüyorlar.

Ulu önder büyük Atatürk: «Köylü milletin efendisidir.» demişti. Tabi siz efendiği kendinize mal ettiniz. İşçi o köyün içinden kopan ve oralı olanın ta kendisidir. İkinin de davası birlikte mütalâa olunur, ikisi de birlikte savunulur. Biz bunu böyle anlıyoruz ve böyle yapmak için çalışıyoruz.

Şerefli Türk Ordusu 27 Mayıs'ı getirmese ve asaletine has Atatürk ilkelerine yaraşık ikinci Anayasayı yaratarak Sosyal Hükümet nizamını savunup kabul ettirmese idi, daha çok yıllar bizim anamızı ağlatacak ve her gün kafamıza boyuna yumruk vura vura sindirmekte devam edecektiniz?. Boyuna keşaneler kurup uşak kullanacaktınız. Vatan içinde yapılanları az bularak vatan dışında dahi yurt sahibi olmaya özenecektiniz. Zora geldi mi bizi vatanı tanyacak, rahata erişti mi, köle, uşak yerine koyacaksınız. Bundan sonra da bu fırsatın geleceğini, fırsatçı sömürücülük imkânları elde edileceğini uman gafiller var da bizlere çamur atarak, başkalarını tavlayarak, yağ çekerek devamlılık göreceğinin hülyası içinde olanlar varsa şunu unumasın ki; mutlu azınlık'ın 26 milyonu istismar etmesine Türk Tarihini şerefli sayfalarla süsleyenlerle Türk köylüsü, işçisi müsaade ve müsamaha etmiyecektir.»

İşçi Örgütleri

(7. sayfadan devam)

c) Anayasada öngörülen reformlarla ilgili

hangi konularda hangi partiler, neyi savunmuşlardır Bu savunulan görüşlerden hangileri işçilerin yararınadır?

Türk - İş, geniş malî imkânları içinde bunu bir veya bir kaç kitap halinde yayınlayabilir. Kamu oyu, Meclis çalışmalarını çok iyi görebilir bu kitaplarda...

İnanıyoruz ki, Türk - İş böyle bir yayını yapamaz.

Yapamaz, çünkü, bu yayınlar, sözde tenkid ettiği, yediği vergi kaçırdıklarını söylediği, işçi haklarına karşı geldiklerini bildirdiği sınıf ve tabakaların temsilcileri olan partiler aleyhine, Türk - İş'in çeşitli iftiralarda bulunduğu TİP lehinde sonuç verecektir. Türk - İş, artık işçi haklarından yana bir kuruluş olmaktan çıktığı için her an kendisiyle de çelişiyor. Türk işçiler; bunu bilinçle görerek devrimci işçi kuruluşları içinde yer almaktadır. Türk-İş, işçiden yana, işçi haklarını gözeten, işçi menfaatlarını savunan güçlü bir örgüt olmayı bırakın, işçilerden yana olantılara satışmayı kabul etmemek, sessiz durmak özgürlüğünü bile yitirmiş bir kuruluş derekesine düşmüştür. Çelişmeler içinde bozalayan Türk - İş, ne hazindir ki, yakın yıllara kadar yediği, tenkid ettiği, suçladığı sınıf ve tabakaların işçi kılıfına girmiş sözcüsü oluvermiştir. Savunduğu görüşlerin gerçek sahiplerini, benimseyenlerini, o görüşlerin ana kaynaklarına dört elle sarılanları suçlayacak kadar refah sarhoşluğunun sallantıları arasında yalpalamaktadır.

İşte, bu çelişileri görenler, bu sallan-

tıyı sezenler, bu tutarsızlığın sonuçlarını hesap edenler, Türk - İş'in içinde kalmayı, onun günahlarını taşımayı ayıp saymaya başlamışlardır. İçtenlikten yoksun sorumlulu yöneticilerin ters sosyal politikaları sonucu, işçi sendikaları arasında parti farkına dayanan bir ilgilenme düzeni kurmaları sabır taşını çatlatmıştır. Artık, işçi eğitiminde yabancı memleketlerin Türkiye gerçeklerine aykırı sistemlerini savunmalarından ve salık vermelerinden bakanlar, işçi sınıfının geri kalmış ülkelerdeki devrimci rolünü körletmeye kalkışanların ard niyetlerini sezenler, millî olma niteliğini de kaybeden (DİSK yayınları No. 1) bir örgütün karşısına dikilmeyi onu geçip işçi haklarına sahip çıkmayı namus borcu saymışlardır. İşçi örgütlerinde başlayan devrimci derlenip toparlanmaya katılanlar ikinci millî kurtuluş hareketinin safındadırlar. Türk - İş'in sorumlu yöneticileri ve onları bilerek, ya da bilmeyerek destekler görünenler ise iç ve dış sömürücülerin alkışladığı, desteklediği, itibar ettiği kişiler olma bahtsızlığına uğramışlardır. Görüş ayrılığı; dünkülerin kendi çıkarlarını, yenilerin toplum çıkarımını ön plâna almalarından gelmektedir. Dünküler, işçi sınıfından kopuşun bütün işaretlerini; eylemleriyle bir bir ortaya dökmektedirler. Yeniler, işçi sınıfının uzun tarihinin bütün gücünü benliklerinde hissedererek kuvayı milliye ruhu ile çalışma hayatının sorunlarına eğilmişlerdir.

Bu iki gurup arasındaki mücadeleyi, sömürücülerin desteğine güvenenler, kendilerini en güçlü sandıkları anda kaybedeceklerdir. Yakın ve uzak tarihin hükmü budur.

Aydınlığın İçinden

(8. sayfadan devam)

lı yazı ile mezkûr kararın resmî gazetede yayınlanmadığı anlaşılmıştır. Şu hale göre hadisede suç vasfı teşekkül etmediği anlaşılmakla...» takipsizlik kararı (7)...

Yine bu Bakanlar kurulu kararına dayanılarak, Nâzım Hikmet'in «Yeni Şiirler» kitabı Ankara savcılığınca toplatılmış ve sonra serbest bırakılmıştır. Oysa, bir gazetenin bir süre önce verdiği «İç ve Dış Basından seçmeler» ekinde, İzvestia, Pravda gibi Rus gazetelerinden; Mihailov, Vaklamov, Kudriatzev gibi Rus yazarlarından yapılan çeviriler yer alıyordu. Bu çeviriler başka bir dilden yapılmış dahi olsa, Rus kaynaklıdır ve bunların kaç hakkında tahkikat açılmıştır? Sayın basın savcılarımız, 1953 tarihinde çıkan bu kararın Resmî Gazeteye yayınlamp yayınlanmadığını ancak 1967 de mi öğrenmişlerdir?

İktidarlar, özellikle burjuvazinin, kapitalizmin temsilcisi olan iktidarlar akla gelen ve gelmeyen her çeşit baskı, sindirme, terör gibi araçlardan yararlanmak isterler yararlanırlar. Önemli olan, adalet teşkilâtının, bu teşkilâtın bir unsuru olan savcılarımızın araç derekesine düşmemeleridir (?).

(1) Cevdet Kudret: Aydın Kırımı. Cumhuriyet, 11.7.1965.

Alpay Kabacalı: İdeolojiler ve sınıflar çatışması. Yargı, 17.8.1965.

(2) Çetin Özek: Evde kitap bulundurmamak suç mu? Ant, 25.4.1967.

(3) Salt Güran: Kitap Toplatma. Cumhuriyet, 9.5.1965.

(4) Çetin Özek: Aynı yazı.

(5) Resmî Gazete: 4.1.1963, sayı 11546.

(6) Salt Güran: Aynı yazı.

(7) İstanbul C. Savcılığı Basın Bürosu, 24.5.1967, Hz. 967/140 ve 10.6.1967, Hz. 67/139.

(8) Bu konuyla ilgili olarak bakınız:

Prof. Bahri Savcı: Savcıların Bağım sızlığı. Gerçekler Postası, sayı 4.

Alpay Kabacalı: İşte bilirkişinin raporu... G. Postası, sayı 4.

Ahmet Cezmi Kopanoğlu: 45 sayılı Yasa ve Cumhuriyet Savcıları, Akşam, 7.12.1966.

İlhami Soysal: Terslikler. Akşam, 9.1.1967.

AYDINLIK

D E R G İ S İ

Şubat 1966'da sadece bir sayı çıktı ve herkes bu birinci sayıdan ikişer tane aldı. Çünkü, bir tanesinin kapağındaki «Çürüyen Cesetler» resmini kesip duvarına asıyor (bu resim sonradan Nâzım Hikmet'in bir kitabının kapağını da süslemiştir) öbürünü ise koleksiyonuna koyuyordu. Uğur Coşkun'er'in çıkardığı bu dergide Oktay Akbal, Orhan Kemal, Aziz Nesin, A. Yetkiner, Rifat Ilgaz, Sermet Çağan, Alpay Kabacalı gibi imzaların kolay kolay eskimeyecek yazıları yer almıştır.

Pek az kalan bu 1. sayıyı, okurlarımız 15 kuruşluk posta pulu göndererek Aydınlık Yaymevinden isteyebilirler.

(3. sayfadan devam)

yutturmacıdır. Düşünce namusuna varan kişidir ki, insanlara iyilik yapabilir. Memleketini, insanlarını sevebilir. Yani kendi can-ü azizinden başkasını sevebilir.

Bizde, etrafımızda böylesi var mı, Belki de vardır. Vardır, vardır, mutlaka vardır. Ben, böyle pek az kişi tanıdım ya, vardır.

Her İşin

Başı

İstanbul Teknik Üniversitesi Talebe Birliği'nin kurduğu

Oturum Yayınları'nın

İlk Kitabı Çıktı :

Aydın Sorunu

BEHİÇ MERDOĞLU

(Gerçekler — 21)

TÖS YAYINLARI: 1

Sorunlarımız

İlhan SELÇUK — Pertev N. BORATAV — Tahir ALANGU — Cahit
TANYOL — Haydar KAZGAN — Süleyman ÜSTÜN — Kemal SÜLKER
— Fakir BAYKURT — Çetin ÖZEK — İbrahim TÜRK

Hazırlayan: Turan YÜKSEL

HÜR YAYINEVİ'nden isteyiniz!

(Cağaloğlu Yokuşu 43 — İstanbul)

(Gerçekler — 22)

Özel Yıldız Koleji

İLK — ORTA — LİSE

Kız — Erkek — Yatılı — Yatsız

Kayıtlar başladı. Özel yabancı dil öğretimi yapılır. Eski öğrenciler 29 Tem-
muza kadar yenilemezlerse kayıtları silinir. Her semte özel vasıta vardır.
I. Levent - İstanbul

Tel.: 63 55 35 - 63 42 28

(Gerçekler — 19)

Düşünce Tiyatrosu Oyunu :

Soytarının Biri

AFİF YESARİ

«Düşünce Tiyatrosu'nun gayesi, sadece oyun seyrettirmek değil, aynı
zamanda, insanlığın müşterek komplekslerini, sahne ışığı altında sembol-
lerle çözümlenerek sağlayacağı düşünce ve duygu beraberliğiyle, seyirci-
sine huzur verebilmektir...»

«... herşey inanıldığı kadar, inanıldığı sürece vardır... inanılmadığı
yerde, her şey biter... hiç bir şey, yoktur...»

İsteme adresi: P. K. 55 — Beyoğlu

(Gerçekler — 23)

KEÇİ AYAKLI TANRI

ve

YENİ BİR DÜNYA

YUSUF AHISKALI

Bu kitap yaşantı ve toplumsuluk destanıdır.

İsteme adresi: Ankara Cad. Ankara Han, Zemin Kat

Mete Basımevi — İstanbul

(Gerçekler — 24)

İNANÖZ

OTOBÜSLERİ

İstanbul — Çanakkale
İstanbul — Edremit
İstanbul — İzmir
İstanbul — Ereğli
İstanbul — Uşak
İstanbul — Ayvahlık
İstanbul — Antalya
İzmir — Ankara

arasında her gün karşılıklı
muntazam seferler

Konforlu - Hostesli ve rahat

İNANÖZ OTOBÜSLERİ

ile seyahat bir zevktir.

Merkez Tel.: 27 35 90

(Gerçekler — 20)

AYDINLIK YAYINEVİ

GERÇEKLER POSTASI

Siyasal Gazete

Şimdilik ayda bir çıkar

Sayı: 8 — Haziran 1967

★

Sahibi, Sorumlu Yönetmeni :

Alpay KABACALI

İdare Müdürü :

AHİA YÜCELAL

★

Yazışma: P. K. 1116 — İstanbul

Özel görüşmeler için Cumartesi gün-
leri 13.30 - 14.30 arası (Cağaloğlu,
Şerefefendi Sok. No. 28 de) Basın
İş Sendikasına gelinebilir.

İlanlar pazarlıkla alınır.

Gazetemizin adı anılmadan yazı ve
resim aktarılamaz.

Gönderilen yazılar, pul eklenirse
cevaplandırılır, geri gönderilir.

Yazı kurulu :

Oktay AKBAL

Alpay KABACALI

Kemal SÜLKER

Kâni ŞENGÜL

Ayhan YETKİNER

★

Ankara Temsilcisi :

Avukat Şahin ASLANGÜL

Denizciler Cad. Borekçi Han 4-31

Tel.: 11 80 71

Ankara

Dizgi — Baskı :

Çelikkilt Matbaası